

LIAHONA

LIAHONA

SE SIDE 2

PÅ OMSLAGET
Soveværelset i profeten Josephs Smiths forældres træhus fra 1820. Se »Genoprettelsens vugge«, side 10. (Foto: Craig Dimond).

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Fotoillustration: Steve Bunderson

ARTIKLER

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: LEV EFTER DIN OVERBEVISNING**
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 10 **GENOPRETTELSENS VUGGE**
- 18 **GENOPRETTELSENS RIGDOMME** ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL
- 25 **BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: SKAB FAMILIESAMMENHOLD VED**
TEMPELBESØG OG SLÆGTSFORSKNING
- 32 **»OG HAN HAR GIVET OS NOGLE TIL AT VÆRE APOSTLE«** EDWARD J. BRANDT
- 42 **SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: PRISEN FOR AT VÆRE DISCIPEL**
JEG TRÆNGTE TIL EN VELSIGNELSE BRANDON J. MILLER
ET HUL I SKYERNE ANA LIMA BRAXTON
NYE DRØMME I STEDET FOR DE GAMLE MARÍA PATRICIA ROJAS V.
EN BARSK COWBOY ALLAN L. NOBLE
- 48 **SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA FOR SEPTEMBER 2001**

ISÆR FOR UNGE

- 8 **HUNDREDE SPØRGSMÅL** LANI RICKS
- 26 **ANA LUCRECIA MORALES: EN DIGTERISK ÅRE** DON L. SEARLE
- 29 **FORSLAG TIL SKRIFTSTUDIUM**
- 30 **LINJE PÅ LINJE: DEN JORDISKE KAMP**
- 40 **KARAKTERDANNELSE: KLASSISKE RÅD FRA PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY**

LILLE LIAHONA

- 2 **»HVEM ER DENNE PROFET?«** JANE MCBRIDE CHOATE
- 5 **EN PROFETS EKSEMPEL** PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
- 6 **FÆLLESTID: JEG KAN FØLGE PROFETEN** DIANE S. NICHOLS
- 8 **NYE VENNER: MIYAKO TASHIRO FRA OSAKA I JAPAN** MELVIN LEAVITT
- 11 **HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: MANDEN MED DE ONDE ÅNDER,**
EN KVINDE RØRER VED JESU KAPPE
- 16 **JEG PRØVER AT BLIVE SOM JESUS**
JEG ADLYDER MINE FORÆLDRE GUSTAVO ADOLFO LOAIZA VERGARA
BØN VIRKER FRANCISCO JAVIER LOAIZA VERGARA

SE SIDE 32

September 2001 150. årgang: Nummer 9
LIAHONA 21987 110
Jesu Kristi Kirke of Sidste Dages Helliges officielle
tidskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tølle Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: L. Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M. Madsen

Undervisningsafdelingen:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Lyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jennifer Greenwood
Redaktionsmedarbejdere: Susan Barrett
Tidskriftsassistenter: Collette Nebeker Aune

Design:

Grafisk leder, tidskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Shari Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Paxon
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,
Kelli Pratt, Rolfand F. Sparks, Kari A. Todd,
Claudia E. Warner
Digital Presses: Jeff Martin

Læse- og distributionsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Azge Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Bonus4 Allé
128, 1. fl., DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50;
fax 38 11 18 51

Kirker: Lene Henriksen

Trykning af abonnement eller adressændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidskriftsforretning eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Ullaredagatan 24, S-412 80 Göteborg, Tlf. 0046-31 77 88 976.
Fax 0046-31 16 55 99. Abonnementprisen på DKR 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andels«. Skriv »Liahona».

Indsendt manuskripter og spørgsmål til Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til
CUR-Liahona-llm@gldschurch.org

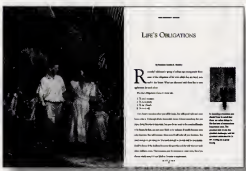
Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller »vejviser») udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cubanero, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, galicisk, hollandsk, italiensk, jiddisk, kinesisk, kinesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribatisk, kinesisk, koreansk, letlisk, litauisk, malagassisk, marshallproget, mongolsk, norsk, polsk, portugalsk, rumænsk, russisk, serbiansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra språk til språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:

September 2001 Vol. 150 No. 9. LIAHONA (USPS 311-450) (Danish ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year, including postage, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address, include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-9971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

VIGTIG VEJLEDNING FRA PROFETEN

Hvor er vi dog velsignet at have en levende profet i disse sidste dage. Budskab fra Det Første Præsidentskab af præsident Gordon B. Hinckley i majnummeret af *Liahona* (engelsk) 1999 er som et kompas i vores liv liv. Dette budskab, »Livets forpligtelse«, er rigt og gripende. Det har styrket mit vidnesbyrd om Guds levende profet. Hver dag bruger jeg lidt tid på at læse dele af dette budskab.

Ved en bestemt lejlighed tog jeg budskabet med mig på restaurant. En af mine klienter spurgte, om han måtte læse det. Da han havde læst det, bad han om en kopi af det. Denne mand erkendte, at budskabet er »inspireret og anvendeligt i dagligdagen».

*Attah Frederick,
Bauchi Gren,
Jos Distrikt i Nigeria*

MIN SEKSÅRIGE DATTER ELSKER A LIAHONA

A *Liahona* (portugisisk) er virkelig en velsignelse for mig. Min seksårige datter elsker det. Når tidskriftet kommer, beder hun mig straks om at læse historier højt for hende fra børnetilægget.

*Vera Lucia Antoniasii Guerino,
Hortolândia Ward,
Castelo Stav i Campinas i Brasilien*

INDBUNDEN SAMLING AF LIAHONAER

Jeg har i flere år samlet årgange af *Liahona* (spansk). Hvert år er det en stor fornøjelse at modtage det sidste eksemplar, så jeg kan få årgangen indbundet i et samlet bind. Disse bind er en uvurderlig kilde til oplysninger.

Liahona indtager en fremtrædende plads i mit bibliotek, som også rummer håndbøger, bøger og andre kirkeudgivelser. Min samling af *Liahonaer* strækker sig fra konferencenumrene fra 1970 helt op til i dag. De har givet mig en større forståelse af evangeliet, tjent som en retningslinje for mit daglige levned og været en hjælp til forberedelse af taler og andre opgaver i Kirken. Det er også en kilde til positiv underholdning, som opbygger mig og motiverer mig til at følge Herren Jesus Kristus.

*Daniel Alarcón,
Samanes Ward,
Alborada Stav i Guayaquil i Ecuador*

EN VELSIGNESE OG EN RETTESNOR

Liahona (spansk) er efterhånden blevet en af de smukkeste velsnelser, som min familie modtager hver måned. I det finder vi svar på mange af vore bønner. Tidskriftet er en inspireret udgivelse, og det fortæller os personligt og direkte om, hvor højt vor himmelske Fader elsker os. Artikler af Det Første Præsidentskab og andre generalautoriteter hjælper os til at forstå skrifterne bedre. Som familie er vi meget taknemlig for den åndelige styrke, som vi opnår, og den kundskab, som vi får ved at læse tidskriftet.

*Maria Corina Smith de Cardona,
San Miguel 2. Gren,
San Miguelito Stav i Panama*

Lev efter din overbevisning

Præsident Gordon B. Hinckley

Som medlemmer af Kirken er vi blevet som en by, som ligger på et bjerg og ikke kan skjules (se 3 Nephi 12:14). Hvad enten vi kan lide det eller ej, så er enhver af os anderledes end resten af verden. Vi har modtaget sandheden, og med det følger et ansvar. Vore ansvar er individuelle, fordi et vidnesbyrd er meget individuelt.

Da Herren i denne uddeling erklærede, at dette er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30), blev vi straks bragt i en stilling, som vi ikke kan smyge os udenom, og som vi hver især modigt og ydmygt må leve op til. Ethvert oprigtigt medlem af Kirken, som lever og ånder for Mesterens evangelium, kender til den følelse, når han eller hun omgås andre mennesker. Men når vi en gang har modtaget et vidnesbyrd, må vi leve efter det. Vi skal leve med vores samvittighed. Vi skal leve med vor Gud.

Det er ikke kun omvendte, der til tider oplever vanskelige kampe og mismod og hjertesorger, når de fortæller familie og venner om Kirken. Groft sagt er det fælles for alle, som stræber efter at holde fast i jernstangen, mens de vandrer gennem verdens tåge. Sådan har det altid været.

Personligt mod er prisen for at være discipel. Personligt mod er prisen for at følge sin samvittighed.

MOD I ALLE UDDELINGER

Der findes ikke noget stærkere billede i hele historien end billedet af Jesus i Getsemane Have og på korset, alene: Menneskehedens Forløser, verdens Frelser, som udvirkede forsoningen.

Jeg kan huske, dengang jeg var med præsident Harold B. Lee (1899–1973) i Getsemane Have i Jerusalem. Vi kunne fornemme, om end i meget ringe omfang, den frygtelige kamp, som fandt sted her, en kamp, der var så inderlig, at Jesus, mens han alene kæmpede i ånden, blødte fra hver eneste pore (se Luk 22:44; L&P 19:18). Vi mindedes forræderiet fra en, som var kaldet til et stort tillidshverv. Vi mindedes de onde mænd, som brutalt lagde hånd på Guds Søn. Vi mindedes den ensomme skikkelse

Der findes ikke noget stærkere billede i hele historien end billedet af Jesus i Getsemane Have og på korset, alene: Menneskehedens Forløser, verdens Frelser, som udvirkede forsoningen.

på korset, som i fortvivelse råbte: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« (Matt 27:46). Men Frelseren holdt modigt ud og udvirkede forsoningen for os.

Indre mod er en nødvendig dyd for dem, der følger Herren. Da religiøst tyranni undertrykte Europa i det 16. århundrede, stod der her og der modige mænd frem. Jeg tror, at reformatorerne var inspireret af Gud til at lægge grundvolden til en tid, hvor »endnu en engel« skulle »flyve midt oppe under himlen; og den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk« (Åb 14:6). Det var i Tyskland, at Martin Luther udviste personligt mod nok til at stå frem med sine 95 tesar. Det, som han og hans ligesindede og efterfølgere måtte udholde, er en historisk kendsgerning. Mens de banede vejen for en mere oplyst tid, måtte de vandre alene, hånet af andre.

Denne udelings store profet var ligeledes en mand, der havde sine overbevisningers mod. Den 14-årige dreng, som trådte ud af skoven, blev snart forfulgt af visse mennesker, og hele sit liv var han forhadet. Der findes få billeder, som er mere gribende, end billedet af profeten Joseph Smith, der modigt vandrer fremad med en håndfuld trofaste tilhængere. Han gav sit liv for sit vidnesbyrd om sandheden.

I enhver uddeling har Herrens efterfølgere kendt til det mod, som det kræver at vælge at tjene Gud frem for at lefle for massernes holdninger.

ET NYT MEDLEMS MOD

Jeg kommer til at tænke på en ven, som jeg kendte, mens jeg tjente som missionær i London for mange år siden. Han kom til vores dør en regnfuld aften. Jeg hørte ham banke på og lukkede ham ind.

Som jeg husker det, sagde han: »Jeg må tale med nogen. Jeg er helt alene.«

Jeg spurgte ham, hvad der var i vejen.

Han sagde: »Da jeg blev medlem af Kirken, sagde min

far, at jeg skulle skrubbe af og aldrig vise mig der igen. Nogle få måneder senere blev jeg frataget mit medlemskab af en sportsklub. I sidste uge fyrede min chef mig, fordi jeg er medlem af denne kirke. Og i aftes sagde den pige, som jeg elsker, at hun aldrig vil gifte sig med mig, fordi jeg er mormon.«

Jeg sagde: »Hvis det har kostet dig så meget, hvorfor forlader du så ikke Kirken og vender tilbage til din fars hus, til din klub, til det job, der betød så meget for dig, og gifter dig med den pige, som du mener, at du elsker?«

I det, der syntes som en evighed, sagde han ikke noget. Så holdt han sig for ansigtet med hænderne og hulkede, som skulle hans hjerte bryde. Til sidst så han op på mig med tårer i øjnene og sagde: »Det kan jeg ikke. Jeg ved jo, at det er sandt, og om det så skulle koste mig livet, kunne jeg ikke fornægte det.«

Han tog sin våde hat, gik han til døren og vandrede ud i regnen. Mens jeg fulgte ham med øjnene, tænkte jeg på samvittighedens styrke, troens ensomhed og det personlige vidnesbyrds styrke og kraft.

MOD OG ANSVARSFØLELSE

Jeg vil gerne sige til Kirkens medlemmer, især til Kirkens unge mænd og kvinder, at jeg håber, at I som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages hellige oplever indre mod. For det forlanger Herren af os, mens vi vandrer gennem denne jordiske prøvestand, mens vi viser ham og os selv, at vi virkelig »elske[r] Herren [vor] Gud af hele [vort] hjerte og af hele [vor] sjæl og af hele [vort] sind«, og at vi »elske[r] vor næste som [os] selv« (Matt 22:37, 39).

Det kræver fasthed at være dydig, når alle andre ser med foragt på dyd.

Det kræver ansvarsfølelse at afholde sig fra at tage skadelige stoffer, når alle andre foragter ædruelighed og et liv uden stoffer.

Det kræver mod at være et pålideligt menneske, når

alle andre svigter evangeliske principper af bekvemmelighedsgrunde.

Det kræver en kærlighed i hjertet at bære fredeligt vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi guddommelighed over for dem, der håner, nedgør og foragter ham.

Der vil komme tidspunkter, som kræver mod af enhver af os, fordi Herrens disciple må leve efter deres samvittighed. Herrens disciple må leve efter deres principper. Herrens disciple må leve efter deres overbevisning. Enhver af os skal leve i overensstemmelse med sit vidnesbyrd. Hvis vi ikke gør det, kommer vi til at føle os elendigt tilpas og frygteligt alene.

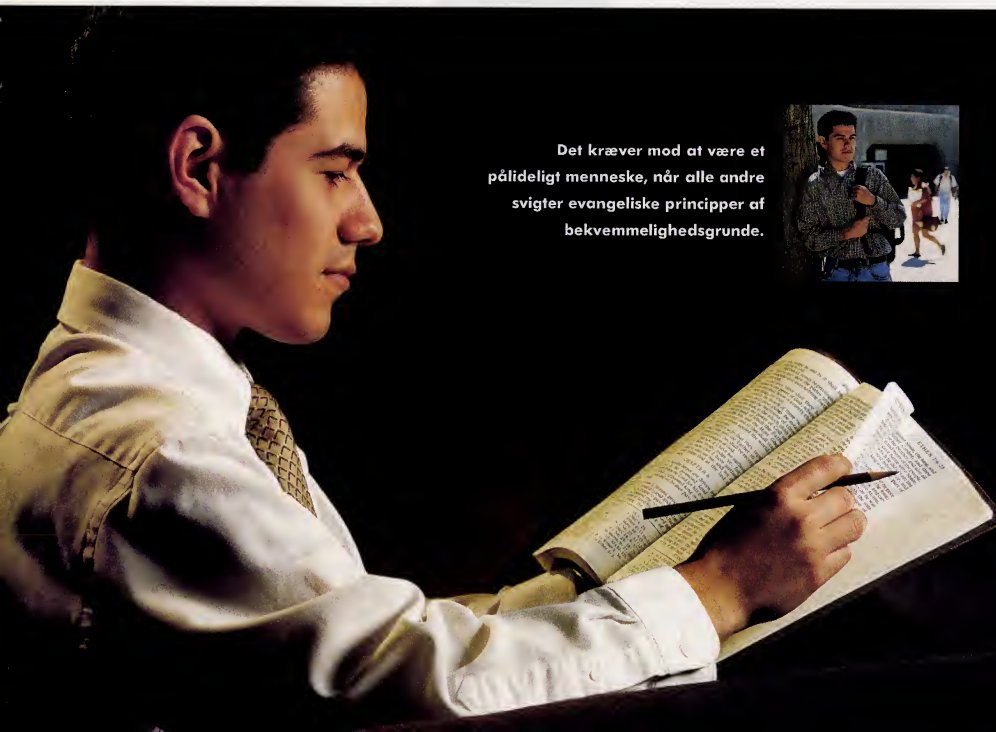
VI STÅR IKKE ALENE

Skønt vi møder torne og skuffelser på vores vej, skønt vi oplever hjertesorger, ja, måske får knust vores hjerte, kan de, der følger Herren, finde fred, trøst og styrke hos ham. For Herren selv har sagt:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtom og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:28–29).

Det var Herren, som sagde, at hvis vi holder budene, skal »Helligånden ... være [vor] stadige ledsager« (L&P

Det kræver mod at være et pålideligt menneske, når alle andre svigter evangeliske principper af bekvemmelighedsgrunde.

121:46), der opbygger os, underviser os, leder os, trøster os og støtter os. Hvis vi vil opnå dette følgeskab, skal vi bede om det, leve op til det og være tro mod Herren.

Jeg tror, at Mormon af egen erfaring kendte til sandheden af sine ord om, at »denne Trøster fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed, hvilken kærlighed er bestandig ved flid i bønner, indtil enden kommer, da alle de hellige skal bo hos Gud« (Moroni 8:26). Selv om vi til tider kan være alene, når vi er blandt verdens folk, behøver vi ikke at være ensomme, for Herren har givet os Helligånden som en ledsager, der kan vandre med os.

Derudover har Herren givet os andre, som vi kan omgås og derved opbygge vores ånd og styrke vores mod – disciple, der er ligesindede i tanke, hjerte og ånd. Som apostlen Paulus sagde, så behøver vi ikke længere at være »fremmede ... I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19). Til thessalonikerne skrev han om at støtte hinanden:

»Trøst derfor hinanden og opby hinanden ...

... vi beder jer om at skønne på dem, der slider iblandt jer ...

Dem skal I omfatte med særlig kærlighed på grund af deres arbejde« (1 Thess 5:11–13).

Skønt vi som Herrens disciple til tider må stå ydmygt og modigt udenfor, svigter Herren os ikke. Han lader os omgås andre, der kan opbygge og styrke os, mens vi arbejder på at velsigne andre i denne verden. Og hvis vi beder og er tro mod Herrens befalinger, gælder hans løfte også for os: »... jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres

hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Det er et løfte fra Herren. Jeg tror på det. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at det er sandt. Må Herren velsigne alle dem, der træder ud af verdens mørke og ind i det evige evangeliums lys. Må han velsigne os alle til at vandre i ydmyghed og mod og i hjertet kende den fred, som udspringer af at bringe sit liv i overensstemmelse med sine principper – den »fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7).

Lad os glæde os over visheden om, at skønt vi modigt må stå frem, mens vi vandrer gennem dette liv og gennem vore trængsler, så lader Gud os ikke i stikken uden sin vejledning og styrkende kraft.

Må vi holde fast ved vores retskafne overbevisning. Må vi vandre i sandhed, i tro og i kærlighed. For hvis vi gør det, bliver vi støttet og styrket af Herren: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27). □

Vi behøver ikke at være ensomme, for Herren har givet os Helligånden som ledsager. Og han har givet os andre, som kan opbygge vores ånd og styrke vores mod.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Ethvert medlem af Kirken bør påtage sig det personlige ansvar at være som en by, der ligger på et bjerg og ikke kan skjules (se 3 Nephi 12:14).

2. De, der er tro mod deres samvittighed og evangeliets principper, får fred og styrke fra Herren.

3. Vi har modtaget Helligåndens og andre medlemmers følgeskab, og det kan opbygge og styrke os, når vi stræber efter at leve i overensstemmelse med Frelsersens lærdomme.

100 spørgsmål

Listen var overvældende, indtil jeg fandt alle svarene på ét sted.

Lige siden jeg gik i Primary, har jeg vidst, at Mormons Bog er Guds ord. Jeg vidste også, at jeg skulle læse i den hver aften. Desværre havde jeg på en eller anden måde overset ransage, overveje og bedespektet af mit skriftstudium.

Da jeg gik tiende klasse gav min veninde, Jennifer Cotton, som ikke var medlem af Kirken, mig adskillige sider papir, der bar overskriften: »Spørgsmål til Lani«. Jeg stoppede papirerne ned i min skoletaske og skyndte mig op til timen.

Senere den uge dukkede spørgsmålene op i min skoletaske. Der var nøjagtig 100 spørgsmål om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – 100 spørgsmål!

Jeg følte mig overvældende utilstrækkelig. Jeg bønfuldt min himmelske Fader om at hjælpe mig med at besvare spørgsmålene. Jeg følte mig tilskyndet til at slå op i mine skrifter. Det første skriftsted, som jeg læste, var: »Derfor, bed, og I skal få; bank på, så skal der lukkes op for jer; thi den, som beder, han får, og for den, som banker på, skal der lukkes op« (3 Nephi 27:29). Jeg fik tårer i øjnene,

og jeg vidste, at jeg med min himmelske Faders hjælp kunne finde svarene.

Jeg tilbragte mange timer med at studere skrifterne. Det forbavsede mig, at jeg kunne finde skriftsteder, som besvarede de spørgsmål, som havde virket så overvældende nogle få timer tidligere.

Næste dag gav jeg Jennifer svarene sammen med et eksemplar af Mormons Bog. Hun takkede mig med tårevædede øjne.

Senere den aften ringede Jennifer for at fortælle mig, at hun lige var blevet færdig med at læse 1 Nephi. Jeg kan ikke beskrive den glæde, som jeg følte. I Mosiah 18:9 står der, at de sande troende er villige til »at stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder«. Jennifer gav mig mulighed for at stå som vidne – og senere muligheden for at se hende blive døbt som medlem af Kirken.

Nu har jeg et stærkt vidnesbyrd om Mormons Bog. Uanset hvad mit behov eller problem er, så kan jeg søge hjælp i skrifterne. Jeg ved, at jeg kan finde svaret ved at ransage, overveje og bede. □

Lani Ricks er medlem af BYU 35. Ward i Brigham Young University 15. Stav.

ØVERST: Det nyrestaurerede bødkerværksted, træhus og lade ser ud, som de gjorde, da familien Smith boede her. INDSAT

HEROVER: I 1820 var denne »smukke lund tilstrækkelig tæt og passende langt fra vejen til at byde på den nødvendige afsondrethed som [den unge Joseph] ønskede. Og det var her, at han om morgenen på en smuk, klar dag tidligt på foråret knælede for første gang i sit liv for at henvende sig i en personlig, direkte, lydelig bøn til Gud.«¹

Genoprettelsens vugge

Joseph Smith seniors gård med dens lille skov og bjælkehus er et helligt område, hvor Jesu Kristi gengivne evangelium blev plejet.

I begyndelsen af foråret 1820 blev Joseph Smith seniors gård på små 40 hektarer, som lå syd for Palmyra i staten New York, et særligt sted – hellig jord.

Det var her, i et lille skovområde, at vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for den 14-årige Joseph Smith junior. Her troede familien Smith, som var de første, der hørte om det himmelske besøg, på deres søn og bror Joseph. Her viste englen Moroni sig for den unge profet ved adskillige lejligheder og fortalte ham om en bog, der var skrevet på guldplader, som indeholdt »en beretning om dette kontinents tidligere indbyggere« (JS-H 1:34).

Da den 21-årige Joseph modtog pladerne i 1827, var det her – i træhuset og bødkerværkstedet – at han skjulte den hellige optegnelse for at beskytte den, indtil han kunne oversætte inskriptionerne og udgive dem som Mormons Bog.

Og sådan gik det til, at familiens Smiths gård i tidernes fylde uddelings tidligste morgengry blev den vugge, hvor Jesu Kristi evangelium blev lagt, beskyttet og plejet. I dag er bjælkehuset, træhuset, bødkerværkstedet (et sted, hvor man fremstiller og reparerer trætønder) og laden bragt tilbage til deres oprindelige udseende, så det er lettere for os at forestille os de begivenheder, som udspilte sig her. Den hellige lund ligger kun en kort spadseretur derfra, og på en lille høj, som skuer ud over gården, ligger et nyt Herrens hus, nemlig templet i Palmyra i staten New York.

Her følger en række fotografier af Joseph Smith seniors gård, ledsaget af en kort gennemgang af nogle af de begivenheder, som udspandt sig her i genoprettelsens første år.

HEROVER: Lucy Mack Smith, profetens mor, bemærkede, at Joseph om aftenen den 21. september 1823 »gik i seng i en alvorlig og dybsindig sindstemning«. ² Joseph skrev senere om den nat: »Medens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg, at et lys begyndte at vise sig i værelset ... da pludselig en person viste sig ved siden af min seng ... Han kaldte mig ved navn og sagde til mig, at han var en budbrerer, sendt til mig fra Guds åsyn, og at hans navn var Moroni.« ³

HEROVER: »Vi havde en hyggelig bjælkehytte, som var pænt møbleret,« ⁴ skrev Lucy Mack Smith om bjælkehuset med dets værelser i stueetagen og to soveværelser ovenpå.

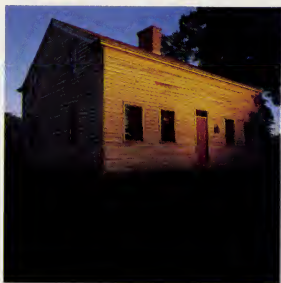

HEROVER: Bjælkehusets køkken var sikkert samlingssted for mange hyggelige familiesamtaler og mange hyggestunder. Da familien Smith ikke kunne betale det sidste afdrag på træhuset, flyttede de tilbage til bjælkehuset i 1829.

TIL HØJRE: Få år efter at familien Smith var flyttet ind i bjælkehuset, tegnede 24-årige Alvin, familiens ældste søn, et træhus, som han begyndte at opføre. »Til de naboer, som fulgte byggeriet på det nye hus, sagde han ofte: »Jeg bygger et rart, bekvemt hus, som far og mor kan sidde i, og der skal de have det så godt som muligt. De skal ikke arbejde så hårdt mere, som de hidtil har gjort.« Men Alvin opnåede aldrig at se huset færdigt. ⁵ I midten af november 1823 blev han syg og døde.

I træhuset (HEROVER) og dets køkken (HEROVER TIL HØJRE) var familiebøn og bibelstudium et fast ritual. Sønnen William mindedes: »Far gik altid med sine briller i lommen på sin vest, og når vi drenge så ham række ned efter brillerne, så vidste vi, at det var tid at gøre sig klar til bøn, og hvis vi ikke bemærkede det, så sagde mor ... »nu skal vi bede bøn.« Efter bønnen sang vi en sang.«⁶

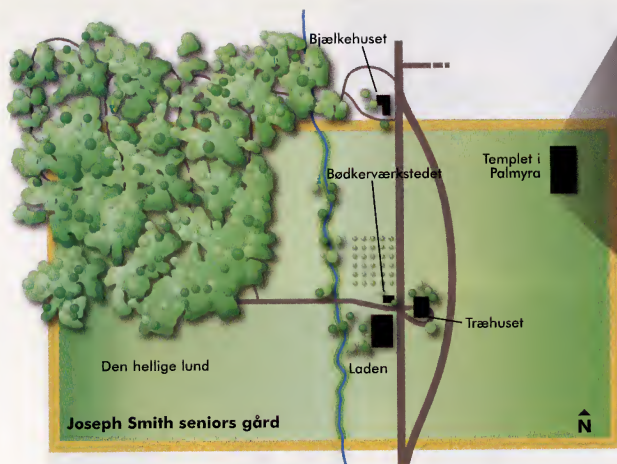

TIL VENSTRE: Her, i dette soveværelse ved siden af køkkenet, var Josephs søstre Catherine og Sophronia gået i seng en aften, da en eller anden opdagede, at en flok mænd var på vej hen mod huset. Joseph sprang straks op, tog pladerne, som var pakket ind i et stykke stof, og skjulte dem i sengen hos pigerne. Han sagde: »Lad som om I sover.« To mænd kom ind i værelset. Den ene af dem havde en lampe. De fik øje på de sovende piger, kiggede under sengen og gik igen.⁷

HEROVER: Dagligstuen i træhuset med vestvendte vinduer, der har udsigt til den hellige land. Her holdt familien Smith af at sidde og hygge sig. Det var her, at Joseph fortalte om det, som han havde hørt. Hans mor skrev, at efter Moronis besøg »vedblev Joseph med at modtage instrukser fra Herren, og vi vedblev med at kalde børnene sammen hver aften, så vi kunne høre ham fortælle om det.«⁸ INDSAT TIL HØJRE: Joseph seniors og Lucy Mack Smiths soveværelse i stueetagen i træhuset.

Familien Smiths 40 hektarer omfattede den hellige lund, bjælkehuset, træhuset, laden og bødkerværkstedet. Det nyligt indviende tempel i Palmyra ligger i det nordøstlige hjørne af familien Smiths oprindelige gård. Landsbyen Palmyra ligger nord for familien Smiths gård, og Cumorahhøjen ligger omtrent otte kilometer sydøst for gården.

Templet i Palmyra i staten New York blev indviet af præsident Gordon B. Hinckley den 6. april 2000, nøjagtig 170 år efter at Kirken blev organiseret i det nærliggende Fayette i New York, og 180 år efter at drengen Joseph Smith havde båret i et lille skovområde ikke langt fra templet. I indvielsesbønnen bad præsident Hinckley: »Vil du tage imod dette dit hellige hus. Det er opført af dem, der elsker dig og din Søn. Det bærer på sin facade ordene: »Helliget Herren. Herrens hus.« Det er dit, kære Fader. Vi vil være inderligt taknemlige, hvis du vil besøge det med din nærhed til erindring om dit tidligere besøg i den nærliggende lund for 180 år siden. Lad din Hellige Ånd dvæle her.«

HEROVER: Laden og bødkerværkstedet. TIL VENSTRE: Joseph Smith senior og hans sønner lagde et stort arbejde i et rydde det skovklædte område for at skaffe sig agerjord. Det lykkedes dem at rydde 12 hektarer, mens de boede i bjælkehuset, og 12 mere, mens de boede i træhuset. De havde også omkring 1500 ahorntræer, som de tappede saft fra om foråret, så de kunne fremstille sirup og sukker. Laden var møtupunkt for disse aktiviteter udover de daglige gøremål, som bestod i at tage sig af afgrøder og dyr.

Joseph fjernede trækassen og gulvpladerne fra hulrummet under kaminen i træhuset. Han skjulte pladerne på loftet i bødkerværkstedet (INDSAT HEROVER) og gravede den tomme kiste ned under gulvbrædderne. Den nat flåede en pøbelhob gulvet op og knuste den tomme kiste, men de gennemsøgte ikke lofrummet, som lå lige over deres hoveder (HEROVER). □

NOTER

1. B.H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:53–54.
2. *History of Joseph Smith*, red. Preston Nibley, 1958, s. 74.
3. JS–H 1:30–33.
4. *History of Joseph Smith*, s. 65.
5. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:32.
6. Citeret i Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:35.
7. Mary Dean Hancock, »The Three Sisters of Joseph Smith«, afskrift, siderne iii–7, RLDS-arkiverne. Mary Dean Hancock er barnebarn af Catherine Smith Salisbury.
8. *History of Joseph Smith*, s. 82.

GENOPRETTELSENS RIGDOMME

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Den gengivne evangelium fjerner tvivl og modløshed, fordi det giver os en vished om udødeligheden og Guds plan for vores lykke.

Jeg indleder med at nævne nogle tegn fra den urolige tid, som vi lever i. Denne sammenhæng er værd at overveje, eftersom det er i det miljø, som I og jeg, dag ud og dag ind, virker i denne sidste uddeling.

TVIVL OG MODLØSHED

De mange århundreder, som er gået siden Jesu jordiske tjenestegerning, synes at have svækket troen hos mange i de sidste dage. Peters profeti om indstillingen hos spotterne i de sidste dage opfyldes hele tiden: »Hvad bliver der af løftet om [Kristi] komme? ... alting [er] jo blevet ved at være, som det var fra skabelsens begyndelse« (2 Pet 3:4). Gentagelser i dette menneskelige landskab betragtes

altså af mange som bevis på, at der ikke hersker nogen klar, guddommelig hensigt.

Den deraf følgende ligegyldighed fører til ugudelighed, og ugudelighed medfører uundgåeligt en høst af bitter fortvivlelse (se Moroni 10:22; L&P 45:27; JS-M 1:30). Og når kærligheden bliver kold hos mange, fører det til en massiv forkastelse af både det første og det andet store bud (se Matt 22:36–40; 24:12).

Det kan ikke undre, at de modløse tvivler på meningen med livet og siger: »Er det, hvad livet er?« Selv deres erobringer og præstationer ender som tomhed. Det illustreres af MGM's Louis B. Mayer, som engang havde været Hollywoods ukronede konge, og som på sit dødsleje fortvivlet sagde: »Intet har betydning. Intet har betydning.«¹

FLYGTIGE FORNØJELSER

De, der »lever uden Gud i verden«, rager ivrigt deres få og flygtige fornøjelser til sig, men de er ude af stand til at

Genoprettelsen byder på en rig høst af frelsende lærdomme og evige velsignelser i en verden, hvor de, som lever uden Gud, kun opnår få og flygtige glæder.

finde sand lykke (se Mosiah 27:31; Moroni 2:13). I dag er mange opslugt af en eller anden form for gå-i-byen-kultur. Andre er optaget af de populære og udbredte erstattninger for sand religion, nemlig sport og politik. Alt dette ledsages af politiske omvæltninger, mens I og jeg ser de verdslige »prinser komme og gå og et øjeblik storhed opnå.«²

Ligesom på Noas tid bliver mange opslugt af dagligdagens gøremål, såsom at æde, drikke og gifte sig (se Matt 24:38; se også vers 36–39). Mange af dem, der sidder godt i det, siger: »Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet« (Åb 3:17), og i deres manglende forståelser af årsagssammenhænge, siger de: »Min egen kraft og min hånds styrke har skaffet mig hele denne rigdom« (5 Mos 8:17). Det er i dag, som på det gamle Israels tid, hvor »enhver gjorde, hvad han fandt for godt« (Dom 17:6; 21:25). I vor tid »vandrør [enhver] på sin egen vej og efter ... verdens lignelse« (L&P 1:16), hvilket kunne kaldes hver mands etiske relativisme – og vi oversvømmes med det i vor tid.

SELVISKHED OG SKEPSIS

Uden en åndelig erindring gør folk således, hvad de har lyst til, hvilket fører til en uinspireret, uforankret individualisme, som forkaster behovet for åndelig underkastelse, hvilket trods alt er et af de vigtigste formål med livets rejse. Det fordums Israel blev advaret: »Husk, hvordan Herren din Gud nu i fyrré år har ladet dig vandre i ørkenen, for at ydmyge dig og sætte dig på prøve, så han kunne få at vide, om du har i sinde at holde hans befalinger eller ej« (5 Mos 8:2).

Mange, der ikke har kendskab til frelsesplanen, aner simpelthen ikke, hvad livets rejse går ud på. Derfor fejrer den moderne selviskhed og skepsis Frelserens betydning til side og betragter Jesus som blot »et menneske« (Mosiah 3:9) eller »agte[r] ham for intet« (1 Nephi 19:9).

Forankret i denne tankegang siger disse mennesker: »Det er ikke fornuftigt, at der skal komme sådan et væsen som en Kristus« (Helaman 16:18; se også vers 17–20). Skulle nogle profetier gå i opfyldelse, siger skeptikerne, at profeterne bare har »gættet noget rigtigt« (Helaman 16:16).

Verdslige mennesker, og dem bliver der flere og flere af, kræver at se i stedet for at vandre ved tro (se 2 Kor 5:7). I deres iver efter at se, falder de i den fælde, der hedder »at se forbi målet« (Jakobs Bog 4:14), så de blandt andet ikke bemærker de spirende blade på figentræet, der viser, at sommeren er nær (se L&P 45:37; JS–M 1:38–39).

På den baggrund vil de, der søger at udbrede evangeliets herlige sandheder, ligesom Ether, ofte møde folk, hvis reaktion på hans »store og vidunderlige« profetier var, at de »ikke troede, fordi de ikke så dem« (Ether 12:5).

»HOLDT BORTE FRA SANDHEDEN«

Længere henne ad det menneskelige landskabs spektrum klarer jordens hæderlige mennesker sig prisværdigt godt uden et klart evangelisk lys. I og jeg kender mange af dem. De er vidunderlige og gode mennesker. Disse mennesker har det ligesom Johannes Døbers tilhængere, de har endnu ikke fået vished. Da Johannes tilhængere blev spurgt, om de havde modtaget Helligåndsgaven,

svarede de: »Vi har ikke engang hørt, at der er en Helligånd« (ApG 19:2; se også vers 1–6). Blandt jordens hæderlige mennesker er der mange, »som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12).

Men genoprettelsen rummer en herlig løsning, som er yderst relevant for vor tid. Når genoprettelsen ledsages af sandhedens ånd, er den ikke blot oplysende og inspirerende, men også overbevisende! (se L&P 50:21–22).

Men der er nogle, som først skal revses med lidelser, død, frygt, rædsel, sult og sygdom, før de ihukommer Gud (se Helaman 12:3). Kun forholdsvis få er »beredt til at høre ordet« (Alma 32:6), men for disse har »ordet ... større indflydelse ... end ... noget andet« (Alma 31:5). Men selv disse forholdsvis få har brug for en lærer:

»Filip løb derhen, og da han hørte manden læse af profeten Esajas, spurgte han: »Forstår du også det, du læser?«

Han svarede: »Hvordan skal jeg kunne det, når der ikke er nogen, der vejleder mig!« Og han bad Filip om at komme op i vognen og sætte sig hos ham« (ApG 8:30–31; fremhævelse tilføjet).

OMGIVET

Hvis vi fortsætter vores undersøgelse af samfundets spektrum, finder vi de lunke medlemmer af Kirken, som savner hengivenhed, og som ikke er tapre i deres vidnesbyrd om Jesus (se L&P 76:79). Disse er ofte bange for at miste deres plads i samfundets synagoge eller gå glip af menneskers ros (se Joh 12:42–43). Nogle medlemmer er

som den tidlige Amulek, som blev kaldet, men ikke ville høre. Han »havde kendskab«, men han »ville ... ikke anerkende dem« (Alma 10:6). Ligesom Amulek har disse medlemmer måske sågar oplevet at føle Guds forløsende, kærlige kraft, men de »føler [ikke] således nu« (Alma 5:26). Er det for øvrigt ikke fantastisk, at den tålmodige Herre genvandt, belærte og senere benyttede Amulek til at forkynde stærke belæring!

Heldigvis er der mange medlemmer af Kirken, der trods alt dette, oprigtigt stræber efter at indvie sig. De søger først at opbygge Guds rige og grundfæste hans retfærdighed (se J30, Matt 6:38). Trods deres forskellige prøvelser og skuffelser stiller disse medlemmer ikke desto mindre op igen og siger: »Skal vi ikke gå fremad for denne store sag?« (L&P 128:22).

Men vi bliver også advaret: »Og se, fjenden har rottet sig sammen« (L&P 38:12). Trofaste sidste dages hellige er således omgivet på alle sider (se L&P 76:29), og dog kan vi alligevel opbygge vore samfund af hellige, som åndeligt er »eet, Kristi børn« (4 Nephi 1:17).

SKRIFTERNE SOM ÅNDELIG ERINDRING

Vi burde ikke overraskes over, at en del af det forgående er tegn på forsømmelse af de hellige skrifter. Historien viser os, at dem, der ikke havde nogen skrifter, hurtigt fornægtede Skaberen! (Se Omni 1:17). De, der ikke undervises, kan let ende som ikketroende. De udgør en opvoksende generation, som ikke forstår profeternes ord, og som ikke tror på Kristi opstandelse, som da der »kom et nyt slægtled, som ikke kendte Herren og det,

**Som de, der nyder godt af genoprettelsens
velsignelser, modtager vi »så stort lys og så
megen kundskab« om livets mening og
formål, Faderens og Sønnens karakter og
frelsesplanens virke og herlighed.**

han havde gjort mod Israel» (Dom 2:10; se også Mosiah 26:1-4).

De hellige skrifter bærer et stærkt vidnesbyrd, men de gør os også bekendt med historien om det, som Gud har gjort for sit folk. Denne åndelige erindring er af afgørende betydning. Tænk over dette vers, der ofte overses til fordel for det særlige vers, som følger efter det: »Se, når I læser disse ting, om det er Guds visdom, at I skal læse dem, ønsker jeg at råde jer til at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskes børn fra Adams skabelse helt ned til den tid, da I modtager disse ting, og at I overvejer dem i hjertet« (Moroni 10:3).

Når vi ransager og tror de hellige skrifter, hjælper de os med at »erindre«, om man så må sige, de hellige optegnelser. De er en del af Guds riges kollektive hukommelse. Det var derfor, at Alma sagde til sin søn Helaman, at de hellige optegnelser faktisk »har styrket dette folks hukommelse« (Alma 37:8).

VIGTIG KUNDSKAB GENGIVET

Genoprettelsen gengav storslåede åndelige sandheder, som blandt andet opstandelsens realitet, men den gengav også en vigtig åbenbaringsproces. Læg mærke til denne kombination: »Og jeg vil sende retfærdighed ned fra himmelen, og sandhed vil jeg bringe frem ud af jorden for at bære vidnesbyrd om min Enbårne, om hans

opstandelse fra de døde, ja, og også om alle menneskers opstandelse. Og jeg vil lade retfærdighed og sandhed fare hen over jorden som en flodbølge« (Moses 7:62).

»Og ... Gud ... så ... at det var nødvendigt, at menneskene skulle kende til de ting, som han havde beskikket dem.

Derfor sendte han engle til at tale med dem ...

Og de begyndte fra den tid af at påkalde hans navn; derfor talte Gud til menneskene og kundgjorde dem forløsningsplanen, som havde været beredt fra verdens begyndelse« (Alma 12:28-30).

Genoprettelsen giver os for eksempel mange yderligere sandheder om Faderens karakter og hans plans beskaffenhed! Ældste George Q. Cannon (1827-1901) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »I frelsesplanen, som Gud, vor himmelske Fader, har åbenbaret, findes fuldkommen kærlighed. Barmhjertighed og retfærdighed og ethvert andet karaktertræk, som findes i Guddommens karakter, illustreres til fuldkommenhed i frelsesplanen, som han har åbenbaret som vejledning for menneskene.«³ Men ældste Cannon beklagede, at »problemet i dag er, at menneskene ikke tror på, at Gud er et væsen med en sådan karakter.«⁴

Sådan er det også i vore dage. Det er ikke noget under, at kong Benjamin tryglede: »Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting, både i himlen og på jorden; tro at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro at mennesket ikke fatter alle de ting, som Herren kan fatte« (Mosiah 4:9).

Der er nogle få iblandt os, som tror på Gud, men som ikke vil lade ham være Gud. De prøver at begrænse ham med hensyn til hans karakter og egenskaber. Men i to vers siger Herren tydeligt: »Jeg kan gøre min egen gerning« (2 Nephi 27:20–21). Brødre og søstre, det er så pænt, som Herren kan udtrykke det, at han sagtens kan klare det!

LØSNINGER PÅ MENNESKELIGE PROBLEMER

Genoprettelsens rigdomme fjerner tvivl og modløshed med hensyn til livets mening, lindring af lidelser og vished om udødeligheden og Guds saliggørelses plan (se Alma 42:8). Herrens veje er højere og mere effektive (se Es 55:9).

Der går ikke en dag, hvor vi ikke i tv-nyhederne eller dagspressen ser verdslige løsninger blive sat i værk for at tackle alvorlige menneskelige problemer. Disse løsninger omfatter som regel lavere veje, uanset hvor oprigtige de end er, og de svarer til at spille ishockey på en glat bjergside med en kroget gren som stav og en deform klump som puck.

Genoprettelsen er, for nu at benytte en metafor, som en frugtkurv, som er »presset, rystet, topfyldt« (Luk 6:38). Denne overdådige høst skåner os for den sult, som skyldes

doktrinær underernæring. Men uden denne fylde er der nogle underernærede, som kæmper med modgangen, mens de prøver at tro på en kærlig Gud. Hver eneste af genoprettelsens vigtigste lærdomme er en stor hjælp for os. Men »sammenrystet« kan disse lærdomme skabe stærkere tro, takket være deres vigtige næring. Høsten er ikke blot overdådig og »topfyldt«, men den gengiver også de vigtigste »tydelige og dyrebare ting« (1 Nephi 13:40) – de afstemte grundprincipper.

SPØRGSMALET OM LIDELSE

Tenk over en af følgerne af underernæring. Nogle, som er lærdomsræddet, klager: »Hvis Gud er god og almægtig, hvorfor tillader han så så meget menneskelig lidelse? Hvorfor tillader han så meget ondt i den verden, han har skabt?« En fremtrædende leder for et trossamfund i England talte for nogle årtier siden meget åbent om dette: »Hele mit liv har jeg stræbt efter at finde formålet med livet. Jeg har forsøgt at besvare tre spørgsmål, som altid har syntes fundamentale: Evigheds problem, den menneskelige personligheds problem og ondskabens problem. Det er slået fejl. Jeg har ikke fundet svaret på nogen af dem ... Og jeg tror ikke, at nogen nogensinde vil gøre det.«⁵

Uden genoprettelsens fylde er dette problem forståeligt nok bekymrende og uophørligt! Uden genoprettelsens lys på frelsesplanen svarer det at prøve at forstå livet til at prøve at forstå et skuespil i tre akter, når man kun har set andet akt. Uden kendskab til begyndelsen og slutningen bliver alt det mellemliggende forvirrende. Hvad

Genoprettelsens høst er ikke blot overdådig og »topfyldt«, men den gengiver også de vigtigste »tydelige og dyrebare ting« – de afstemte grundprincipper.

er det, der foregår? Er der en instruktør, som kan få hoved og hale på det hele? Er der en pointe med handlingen? Sådanne spørgsmål kan kun besvares ved åbenbaring.

Onsdskab og lidelse tærer hårdt på verden, og vi kan bestemt ikke give nemme svar, som kan forklare alle pinefulde menneskelige omstændigheder. Men takket være genoprettelsens velsignelser kan vi se alt, som det virkelig var, og er skal blive (se L&P 93:24; se også Jakobs Bog 4:13). Så kan vi bedre vandre på den lige og snævre sti, inspireret og oplyst af »tro, ikke ... det, som kan ses« (2 Kor 5:7). Men denne yderligere forståelse, som genoprettelsen giver os, fritager os ikke fra fristelser eller lidelser. Ingen er immun over for dette, men vi rammes på forskellig vis.

Sidste dages hellige ved også, at Gud ikke skabte mennesket *ex nihilo*, ud af intet. Tanken om en skabelse »ud af intet« byder sine tilhængere på et alvorligt dilemma. En kommentator har skrevet følgende om menneskelig lidelse og skabelse »ud af intet«: »Vi kan ikke sige, at [Gud] gerne ville hjælpe os, men ikke kan. Gud er almægtig. Vi kan ikke sige, at han ville hjælpe os, hvis han bare vidste hvordan. Gud er alvidende. Vi kan ikke sige, at han ikke er ansvarlig for andres ugudelighed. Gud skaber disse andre. Ja, en almægtig, alvidende Gud [som skaber alt ud af intet] er

medskyldig i alle menneskelige misgerninger og ansvarlig for alle moralske svagheder i universet.«⁶

Selvfølgerig er Gud ikke »ansvarlig« for vore menneskelige misgerninger! Hvor er genoprettelsens »tydelige og dyrebare« sandheder dog vigtige, når det gælder om at se alt, som det virkelig er, i stedet for at blive forvirret.

FRIGØRENDE SANDHEDER

Genoprettelsens sandheder giver os frigørende indsigt! Når åbenbaringerne »presses og rystes«, fremhæver de, at mennesket er en intelligens eller ånd, som er lige så evig – men ikke jævnbyrdig med – Gud (se Abraham 3:18). Så lærdomsmessigt står vi helt anderledes, fordi »Gud hverken er kilde eller årsag til moralske eller naturlige onder«. ⁷Gud er organisator af evige intelligenser, som hverken kan skabes eller tilintetgøres (se L&P 93:29). Desuden vil Gud ikke tvinge mennesker, eftersom al intelligens er fri til at handle for sig selv »i den sfære, hvori Gud har sat den ... Se, heri består menneskets handlefrihed, og heri ligger menneskenes fordommelse« (L&P 93:30–31).

Må Gud velsigne os med villighed til at dele ud af genoprettelsens frugtkurv, så vi kan give vores næste åndelig næring, ligesom vi selv har modtaget det.

Fra genoprettelsen lærer vi videre, at der indbygget i det jordiske livs bestående struktur er »en modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11). Denne lærdom er mere end blot en mindre ledetråd til livet. Det er en større guddommelig afsløring! Som professor David Paulsen fra Brigham Young University så dybsindigt har skrevet: »Uden moralsk retskaffenhed er der ingen lykke. Uden betydelig moralsk frihed er der ingen moralsk retskaffenhed. Uden en modsætning (modstridende muligheder at vælge imellem) er der ingen moralsk frihed. Derfor er der en tæt forbindelse mellem lykke og modsætning.«³

Når genoprettelsens sandheder således »rystes«, opnår vi en dybere forståelse af vores daglige liv.

Det er min personlige mening, ikke Kirkens lære, at det en skønne dag vil stå endnu tydeligere for os end nu, at vores kærlige Fader gør alt, hvad han kan, for at hjælpe os!

Jesu Kristi gengivne evangelium er bevis på hans

hjælp. Som de, der nyder godt af genoprettelsens velsignelser, modtager vi »så stort lys og så megen kundskab« (Alma 9:19) om livets mening og formål, Faderens og Sønnens karakter og frelsesplanens virke og herlighed (se Moses 1:39).

Må Gud velsigne os med villighed til at dele ud af genoprettelsens frugtkurv, så vi kan give vores næste åndelig næring, ligesom vi selv har modtaget det. □

Fra en tale holdt i Assembly Hall i Salt Lake City i Utah, den 3. februar 1995.

NOTER

1. *The Lion in Winter*, 3. del af dokumentarserien MGM: *When the Lion Roars*, 1992, Turner Pictures, Inc., vist på PBS.
2. Robert Wright og George Forrest, tekst fra »Sands of Time«, *Kismet*.
3. *Deseret News*, 31. januar 1872, s. 609.
4. *Deseret News*, 2. april 1873, s. 132.
5. *Daily Express*, London, 13. juli 1953, s. 4.
6. Antony Flew, »Theology and Falsification«, *New Essays in Philosophical Theology*, red. Antony Flew og Alasdair MacIntyre, 1955, s. 107.
7. *Encyclopedia of Mormonism*, red. Daniel H. Ludlow, 5 bind, 1992, 2:478.
8. Brev til forfatteren, som findes i forfatterens besiddelse.

[Side 25 af Liahona følger efter lokaliteterne og Lifa Liahona].

Lille Liahona

TIL BØRNE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 2001

» HVEM ER DEN

NE PROFET?«

Jane McBride Choate

En sand historie

Jenelle hørte, at hendes bedste veninde Michelle inviterede deres veninde Rebecca til fødselsdagsfest næste søndag. Det skulle være en badefest. Michelle havde allerede inviteret Jenelle, og Jenelle havde ikke svaret endnu. Men hun vidste, at hun ikke skulle med til festen.

Michelle og Jenelle havde været veninder, siden de var seks år. Men siden Jenelles familie var blevet medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for ni måneder siden, havde deres forhold ændret sig. Medlemskabet havde ikke ændret Jenelles følelser for Michelle, men hun havde svært ved at forstå, hvorfor Jenelle opførte sig anderledes.

Efter skole traskede Jenelle modløs hjemad. Alle de andre, som Michelle havde inviteret, skulle med. *Mor ved nok, hvad jeg skal gøre, tænkte Jenelle. Jeg har det altid bedre, når jeg har talt med hende.*

Da hun kom hjem, fortalte hun sin mor det hele. »Hvad skal jeg gøre?« spurgte hun.

Mor lagde armen om Jenelles skulder. »Du må bestemme dig for, hvad der

betyder mest for dig. At komme med til din venindes fest, eller at holde budene,« sagde hun.

Jenelle sukkede. Hun vidste, hvad hun *burde* gøre. Men det gjorde det slet ikke lettere. Hun ville nødig søre sin venindes følelser, og hun ville så gerne med til festen. Men hun kunne ikke bryde et af budene, især ikke efter at have hørt profeten tale til generalkonferencen om betydningen af at holde sabbatsdagen hellig.

Hun vidste, hvad hun skulle gøre. Næste dag efter skoletid skyndte hun sig hjem og pakkede den gave ind, som hun havde lavet til Michelle. Så gik hun hen til sin venindes hus.

»Jeg har lavet en fødselsdagsgave til dig,« sagde

hun. »Men jeg er ked af, at jeg ikke kan komme til din fødselsdagsfest. Det er, fordi det er på en søndag.«

Michelle pakkede gaven ud og holdt den op. »Et fuglehus!« sagde hun. »Det er flot! Har du selv lavet det?«

Jenelle nikkede. »Til Primarys præstationsdag.« Hun fortalte Michelle om Primary og præstationsdagene for piger på hendes alder.

»Hvorfor kan du ikke tage med ud at svømme på søndag?« spurgte Michelle, da hun havde takket Jenelle for gaven. »Vi holder det jo om eftermiddagen, når du har været i kirke.«

»Profeten har sagt, at vi skal holde sabbatsdagen hellig,« forklarede Jenelle.

»Hvad betyder det?« spurgte Michelle.

»Det betyder, at vi ikke handler om søndagen eller tager ud at svømme eller til fodboldkampe og den slags.«

»Hvad laver I så?« spurgte Michelle undrende.

»Vi går i kirke, er sammen med familien, lytter til musik og læser i skrifterne.« Jenelle smilede, da hun kom til at tænke på sidste søndag. »Nogle gange tager vi os bare en lur.«

Michelle skar en grimasse. »Hvem er den profet? Hvorfor skal I gøre, hvad han siger?«

»Han er Kirkens præsident,« forklarede Jenelle.

»Så han er altså chefen?«

Jenelle smilede igen. Hun havde aldrig før hørt profeten omtalt som chefen, men hun tænkte, at det nok lød rimeligt for folk, som ikke var medlemmer af Kirken.

»Hvad gør profeten til noget særligt?« spurgte Michelle.

»Han lærer os det, som vor himmelske Fader vil have, at vi skal vide.«

»Mener du, at han taler med Gud?«

»Ja,« svarede Jenelle med overbevisning i stemmen. Hun vidste, at der var mange mennesker, som ikke forstod det.

»Hvem er han?« spurgte Michelle.

»Vores profet hedder Gordon B. Hinckley.«

»Skal I gøre alt, hvad han siger?«

»Vi skal ikke. Vi vælger at gøre det,« sagde Jenelle og håbede, at Michelle forstod det.

»Kan du komme til min fødselsdag til næste år, hvis jeg ikke holder den på en søndag?« spurgte Michelle.

Jenelle gav sin veninde et knus. »Jeg glæder mig allerede!« □

EN PROFETS EKSEMPEL

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi opretholder præsident Gordon B. Hinckley som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og som profet, seer og åbenbarer for Kirken i vor tid. I et brev, som jeg har modtaget fra en stolt far,

fortæller han om en oplevelse, som han havde med sin dengang fem-årige søn, og om sønnens kærlighed til Kirkens præsident og hans ønske om at følge hans eksempel.

Faderen skrev: »Da Christopher var fem år gammel, klædte han sig i sit søndagstøj næsten uden hjælp. En bestemt søndag besluttede han, at han ville have jakkesæt og slips på, noget han aldrig før havde gjort. Han rodede skabet igennem på egen hånd for at finde et brugt slips og fandt et med klips, som han ikke behøvede at binde slipseknude på. Han satte slipset fast på sin hvide skjorte og rundede af med at føre sig den lille blå blazer, som havde hængt i drengenes skab i årevis.

Han gik selv ud i badeværelset og redte sit lyse hår omhyggeligt. Netop da kom jeg ud i badeværelset for at gøre mig færdig. Der stod Christopher og smilede til sit spejlbillede. Uden at tage øjnene fra spejlbilledet sagde han stolt: »Se, far. Christopher B. Hinckley!«

En dreng havde fulgt Herrens profet. □

Tilpasset fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 1998.

JEG KAN FØLGE PROFETEN

Diane S. Nichols

»Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befaleet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskenes børn nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7).

I 1899 var der ikke vand nok i det sydlige Utah. Det havde ikke regnet i mere end to år. Bækkene og brønderne omkring byen St. George var tørret ind. Der var ikke vand til afgrøderne, så de døde. Kvæget døde også. Mange mennesker begyndte at flytte bort.

Nell var en lille pige, som boede i St. George på det tidspunkt. Hendes far fortalte hende, at deres familie snart skulle flytte.

I juni tog Nell og hendes mor til en kirkekonference i St. George. Præsident Lorenzo Snow, som var profet på det tidspunkt, skulle tale. Nells far blev hjemme for at pakke alt ned, til de skulle flytte. Nell lyttede omhyggeligt til det, som profeten sagde. Efter konferencen skyndte hun sig hjem. Hun fortalte sin far, at profeten havde lovet, at hvis folk ville betale deres tiende og så afgrøder, så ville det regne, så de kunne få føde til det kommende år.

Nells far forklarede familien, at de ikke ville overleve endnu et år, hvis afgrøderne slog fejl. Nell mindede ham om, at hendes bedstefar havde talt om, hvordan folk på hans tid var blevet velsignet for at gøre det, som præsident Brigham Young (1801–1877) havde bedt dem om. Bedstefar havde lovet Nell, at hvis hun ville følge den levende profet, ville hun også blive velsignet. Nell troede på sin bedstefar, og hun tilbød at give sin far sine egne sparepenge, så de kunne betale deres tiende.

Næste morgen så Nell, at hendes far pløjede markerne, så han kunne komme til at så afgrøder.

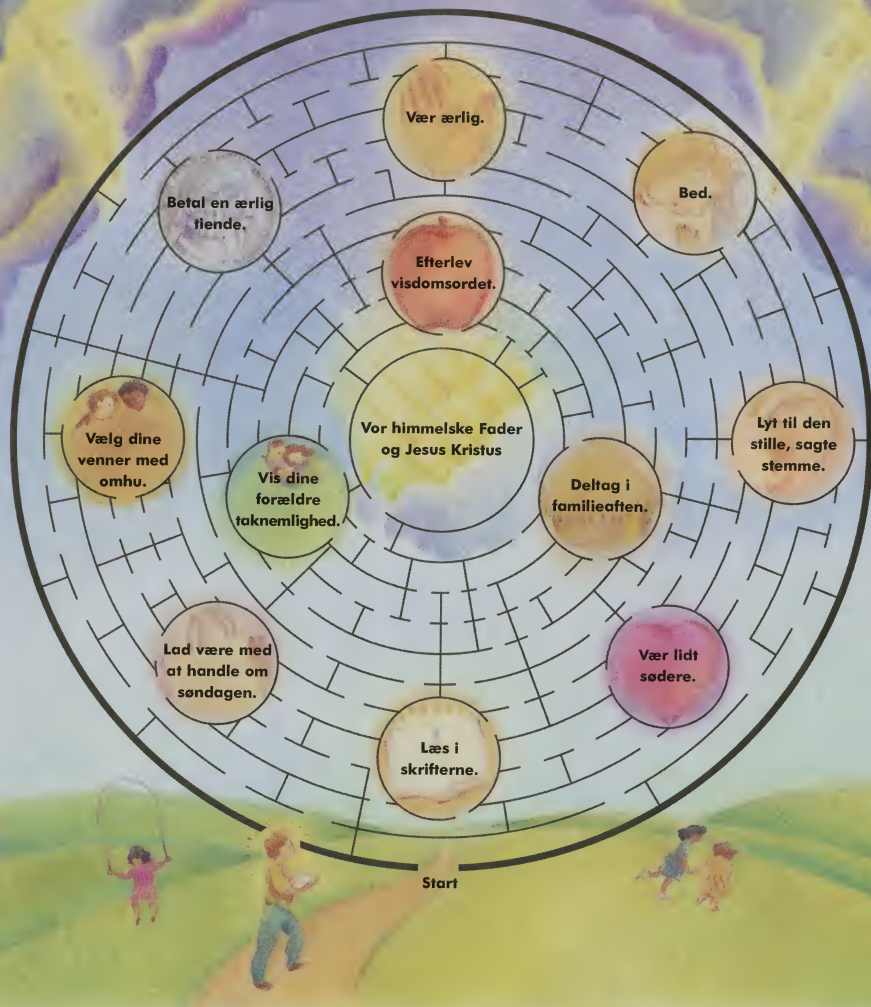
Hendes familie blev i St. George og gjorde nøjagtig, som profeten havde bedt dem om. Igennem de varme, tørre uger, som fulgte, betalte folk i St. George deres tiende, tilsåede deres marker, bad og spejdede op mod den skyfri himmel efter regn. De var dybt taknemlige, da det begyndte at regne to måneder efter konferencen. De fik en stor høst det år!

Vi bliver velsignet, hvis vi følger den levende profet, præsident Gordon B. Hinckley. Præsident Hinckley taler på vor himmelske Faders vegne. Det, han beder os om, er det, som vor himmelske Fader og Jesus Kristus ønsker, at vi skal gøre. Hvis vi er lydige, bliver vi velsignet.

Forslag til fællestid

1. Indbyd biskoppens eller grenspræsidentens kone til at fortælle om sin mands barndom, familie, arbejde og pligter som biskop eller grenspræsident. Forklar at på grund af sit vidnesbyrd og sit ønske om at opretholde profeten, tjener han i wardet eller grenen. Lad børnene tænke over, hvad biskoppen eller grenspræsidenten har bedt dem om at gøre (betale tiende, bede som familie, studere skrifterne dagligt, holde familieaften, holde sabbatten hellig og så videre). Forklar, at en del af det at opretholde biskoppen eller grenspræsidenten er at gøre, hvad han beder om. Lad hvert barn tegne omridset af sin hånd på et stykke papir, klippe det ud og skrive på det, hvad han eller hun vil gøre for at støtte biskoppen eller grenspræsidenten. Lav en plakat ved at lime hænderne på et stort stykke karton. Hvis det er muligt, kan I overrække biskoppen eller grenspræsidenten plakaten.

2. Udvælg under bøn nogle evangeliske standarder (se hæftet Mine præstationsdage). Bed flere voksne om at holde aktivitetsteder rundt omkring i lokalet, hvor de så underviser i de udvalgte principper. Lad børnene gå fra det ene sted til det andet. Ved et af aktivitetstederne kan

musiklederen for eksempel undervise i en sang. Et andet sted kan et medlem af præsidentskabet fortælle en historie. Et tredje sted kan børnene spille et huskespil. Når børnene har været ved alle aktivitetsstederne, får de et stykke papir, hvorpå der står: »Jeg vil altid adlyde profeten ved at _____.« Lad dem skrive eller tegne et princip, som de vil arbejde på i den kommende uge.

Instrukser

Følg præsident Gordon B. Hinckleys lærdomme for at finde vej gennem labrynten hen til vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Farvelæg den korrekte vej og klip så siden ud. Hæng den op et sted, hvor den kan minde dig om noget af det, du skal gøre for at vende tilbage til din himmelske Fader og Jesus Kristus. □

Miyako og Kazuto på deres cykler.

NYE VENNER

Miyako Tashiro

fra Osaka i Japan

Melvin Leavitt

Otteårige Miyako Tashiro bor i Osaka i Japan. Hun elsker denne travle by, som gennemstrømmes af mange kanaler. Hun elsker også sit smukke land.

Japan er et land med snedækkede bjergtinder, tætte skove, brusende floder og blomstrende kirsebærtræer. Japanerne skaber også selv skønhed og kunst.

Miyako tager del i den kunstneriske tradition. Hun spiller violin og klaver og øver sig mange timer hver uge. Hendes storebror, Kazuto på 12, spiller også violin, og hendes far, Shigeharu, spiller guitar. Når de tre øver sig og optræder sammen, føler Miyako sig meget glad.

Hun lærer også at bage af sin mor, Suzuki. De bager lækre kager og småkager og fremstiller hjemmelavet is og andre lækkerier. Søster Tashiro lærer også Miyako origami – det er kunsten at folde papir til blomster, dyr og andre figurer.

Miyako besidder mange af de dyr, som sættes højt i Japan. Hun er lydlig mod sine forældre, har øje for skønhed

og går op i enhver opgave, som hun får pålagt. Hun er en dygtig elev og passer sine lektier. Hendes yndlingsfag er billedkunst, hvor hun lærer at skabe skulpturer og tegne.

Men Miyako er ikke altid så alvorlig. Hun kan få hele familien til at le ved at skære sjove grimasser. Når hun er sammen med sine venner, bytter de klistermærker, leger tagfat, gør øvelser i barren, cykler og sjipper.

Hun og Kazuto er rigtig gode venner. Udover violinspillet dyrker de begge Chanbara, som er en form for sværdkamp. De har selvfølgelig hjelme på og bruger gummisværd.

Miyako elsker evangeliet og Primary. Hver aften læser hun højt for sin mor fra Mormons Bog. Hun minder også de andre om familieaften.

Missionering falder Miyako let. Engang da hun var hende hos en god veninde, sagde hun pludselig, at nu skulle hun hjem, fordi det var tid til familieaften. Hendes venindes mor bad hende forklare det lidt nærmere, og det gjorde Miyako så. En anden gang fortalte hun en ven, at hun ofte beder

Miyako og hendes mor Suzuki.

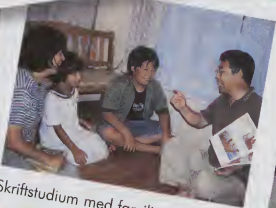
Miyako med en origami-figur.

Miyako elsker at sjippe.

En af Miyakos pligter er at stille familiens sko på plads.

Skriftstudium med familien.

Her optræder hun sammen med sin storebror og sin far.

til sin himmelske Fader. Veninden stillede spørgsmål, og Miyako lærte hende at bede.

For nylig blev Miyako døbt og bekræftet som medlem af Kirken. Hun kan huske, at hun følte sig »helt ren«, siger hun. Hun vil gerne have Helligånden som sin stadige ledsager, så derfor lytter hun omhyggeligt til den stille, sagte stemme.

Hun har stor tro på præstedømmet. Hvis hun ikke har det godt, beder hun om en velsignelse, og når hendes far lægger hænderne på hendes hoved, forventer hun at blive rask. »Hendes tro har styrket min tro,« siger bror Tashiro.

Et af Miyakos yndlingssteder er bjerget Mino, som hun og hendes familie besøger hver sommer. De tager madpakker med og vandrer op til et vandfald. Der kan de så nyde både maden og udsigten.

Miyako er en sød pige, som elsker sin familie, sin himmelske Fader og Jesus Kristus. Hun er fast besluttet på at dele Japans skønhed og evangeliet med alle. □

MANDEN MED DE ONDE ÅNDER

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

En mand, som boede i bjergene ved Galilæas Sø, var besat af en ånd ond, som fik ham til at té sig vildt. Folk havde prøvet at stoppe ham ved at binde ham med reb og lænker, men kan flåede både reb og lænker over.

Mark 5:1-4

Manden tilbragte nætter og dage i huler i bjergene. Han skreg hele tiden og flænsede sig med sten.

Mark 5:5

En dag sejlede Jesus og hans disciple over Genezaret Sø i en båd. Da Frelseren steg ud af båden, løb manden hen til ham.

Mark 5:1-2, 6

Jesus befalede den onde ånd at komme ud af manden. Den onde ånd kendte Jesus. Den kaldte ham Guds Søn. Den bad Jesus om ikke at gøre sig fortræd.

Mark 5:7-8

Da Frelseren spurgte ånden, hvad dens navn var, svarede den: »Legion er mit navn.« Legion betyder mange, og der var mange onde ånder i manden. De bad Jesus om ikke at sende dem bort, men i stedet at sende dem over i en flok svin, som stod i nærheden.

Mark 5:9-12

Det gik Jesus med til. De onde ånder forlod manden og fór ind i de omkring 2000 svin. Da ånderne var kommet over i dem, styrtede svinene sig ud over en skrænt og druknede.

Mark 5:13

De mænd, som passede svinene, løb ind til byen og fortalte folk, hvad der var sket. Folkene kom og så Jesus. De så også den vilde mand, men nu var han ikke vild mere.

Mark 5:14–15

Folkene fra byen kunne ikke forstå det. Da andre folk fortalte dem, hvad der var sket, blev de bange for Jesus og bad ham om at gå sin vej. Han satte sig op i båden igen.

Mark 5:15–18

Manden, som var blevet helbredt, ville gerne med ham. Frelseren sagde, at han ikke skulle tage med, men i stedet fortælle sine venner, hvad Jesus havde gjort for ham.

Mark 5:18–19

Manden fortalte det til alle sine venner, og alle blev forundret over Jesu store magt.

Mark 5:20

EN KVINDE RØRER VED JESU KAPPE

En kvinde, som var meget syg, havde opsøgt mange læger. Hun havde været syg i 12 år, men lægerne kunne ikke helbrede hende.

Mark 5:25–26

En dag så hun Jesus omgivet af mange mennesker. Hun havde hørt om ham og troede på, at hun ville blive helbredt, hvis hun bare rørte ved hans tøj. Hun rakte ud og rørte sømmen på hans kappe.

Mark 5:27–28

Hun blev straks helbredet. Jesus vendte sig og spurgte: »Hvem rørte ved mit tøj?«

Mark 5:29–30

Forskræmt knælede kvinden foran Frelseren og indrømmede, at hun havde rørt ved ham. Jesus sagde, at hendes tro havde gjort hende rask.

Mark 5:33–34

Jeg adlyder mine forældre

Gustavo Adolfo Loaiza Vergara

En dag tog jeg til stranden med min bror og min mor. Da vores mor satte sig ned for at hvile sig lidt, bad hun os om at vente, men min bror og jeg blev bare ved med at gå. Pludselig opdagede vi, at vi var faret vild. Vi gik tilbage til det sted, hvor mor havde siddet, men vi kunne ikke finde hende. Jeg begyndte at græde, og nogle mennesker ville hjælpe os. Til sidst fandt vores tante os.

Mens vi var faret vild, bad jeg en bøn. Vores far har lært os, at hvis vi ikke ved, hvad vi skal gøre, kan vi bede. Jeg bad meget stille, og så blev vi fundet. Jeg lærte, at vi altid skal adlyde vore forældre. Og jeg ved, at vor himmelske Fader hører os, når vi beder.

Gustavo Adolfo Loaiza Vergara på otte er medlem af Puerto Varas Estación Ward i Puerto Varas Stav i Chile.

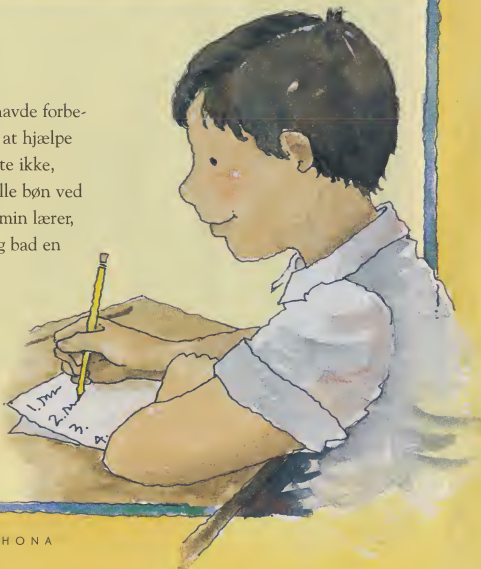
Bøn virker

Francisco Javier Loaiza Vergara

En eftermiddag havde vi matematikprøve. Jeg havde forbedret mig, men jeg havde glemt at bede Herren om at hjælpe mig med at gøre mit bedste. Jeg var nervøs og vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg ville ikke bare bede en stille bøn ved bordet, inden jeg begyndte på prøven. Jeg spurgte min lærer, at jeg måtte gå på toiletet. Så forlod jeg klassen og bad en bøn. Da jeg kom tilbage, var jeg helt rolig.

Den næste dag fik vi vore prøver tilbage, og jeg så, at jeg havde klaret mig godt. Jeg ved, at bøn virker. Når vi gør vores bedste og beder Herren om hjælp, så velsigner han os. □

Francisco Javier Loaiza Vergara på 10 er medlem af Puerto Varas Estación Ward i Puerto Varas Stav i Chile.

SKAB FAMILIESAMMENHOLD VED TEMPELBESØG OG SLÆGTSFORSKNING

Formålet med den jordiske familie,« siger ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »er at føre børn ind i denne verden, belære dem om, hvad der er rigtigt og berede alle familiens medlemmer på ophøjelse i evige familieforhold« (»Vægtige anliggender«, *Liahona*, marts 2000, s. 16). Vore familier styrkes, når vi bliver ét i hensigt med vor himmelske Fader og stræber efter ophøjelse for alle familiens medlemmer – både fortidige, nutidige og fremtidige.

ELIAS' MISSION

I 1836 viste Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland. Han kom for at »vende fædrenes hjerte til deres sønner og sønnernes hjerte til deres fædre« (Mal 3:24; se også L&P 2) og gengive besøgelsesmagtens nøgler, som gør det muligt for familier at blive knyttet sammen i al evighed. Elias' komme har øget interessen for slægtsforskning (se L&P 110:13–16).

Enhver af os kan foretage os et eller andet inden for templetjenesten og slægtsforskning. Helligånden vejleder os, når vi under bøn søger at få at vide, hvornår og hvordan vi skal varetage dette ansvar. Vi kan begynde med at modtage vore egne tempelordnancer og hjælpe den nærmeste familie med at modtage dem. Vi kan finde oplysninger om forfædre ved

hjælp af vore egne oplysninger – kombineret med familieoptegnelser og lignende. Vi kan indsende vore forfædres navne til templet og, hvor det er muligt, udføre ordinancerne på deres vegne. Vi kan knytte generationerne sammen ved at fortælle familieberetninger for vore børn og børnebørn. De, der følger efter os, vil være os taknemlige, hvis vi fører optegnelse over betydningsfulde datoer og oplevelser i vores eget liv.

DAGBØGER OG PERSONLIGE HISTORIER

Vi kan sågar styrke bånd til familiens endnu ufødte efterkommere. Til tider udvikles dette bånd, når vi fører dagbog eller skriver vores egen historie. Vore ord kan måske styrke kommende generationer, hvis vi skriver om Guds indgriben i vores liv.

En søster skriver: »Som 21-årig blev jeg ramt af en sindslidelse, som jeg erfarede skulle blive et livslangt problem. I en præstedømmevelsignelse fik jeg at vide, at jeg ville blive helbredt i overensstemmelse med min tro. Det blev nu min største udfordring at holde fast ved min tro. Da jeg havde en særlig svær tid, gav min mor mig min oldemors historie.

Som lille pige i Schweiz blev hun ramt af en uhelelig sygdom. Mens hun lå syg, læste hun pjecer om præstedømmet og om mænd, der kunne helbrede de syge, ligesom Jesus havde gjort.«

Da hendes oldemor var blevet medlem af Kirken, bad hun med stor tro om at blive helbredt. Efter en af mange præstedømmevelsignelser skrev hun: »Jeg ønsker at fortælle ... alle mine børnebørn ... at der ikke på noget sprog findes ord, som kan udtrykke de følelser, som fyldte mig, da jeg blev helbredt. Jeg kunne mærke det fra isse til tå, og fra det øjeblik var jeg helbredt.«

Disse ord gjorde dybt indtryk på denne søster. »Min tro blev styrket,« siger hun, »og jeg vidste, at når Herren ønskede det, ville jeg også blive helbredt.«

Når vi yder en indsats for at styrke familiebåndene, velsignes vores familie med en forenende kraft, som påvirker mange generationer og strækker sig ud i evigheden. □

Ana Lucrecia Morales

EN DIGTERISK ÅRE

Don L. Searle

*Gud gav digteren en gave
Til at fornemme essensen
i livet,
skriver hun.*

Hun er en rigtig pizza med det hele og ekstra ost-pige, som elsker at studere i sofagyngen på verandaen eller købe nyt tøj. Men hun er også en ung kvinde, som nyder at overvære digteraftener, og hun skriver, at Gud gav digteren en gave

*til at fornemme essensen i livet
og andre ting: vandet,
jorden, månen og morgengryet.*

Ved første blik ligner Ana Lucrecia Morales enhver anden 16-årig pige ved i Guatemala. Men hendes venner ved, at hun er noget for sig selv – på måder, som de ikke altid forstår, men som de respekterer.

For eksempel er der det, at hun, skønt hun har masser af lektier for, ser frem til at deltage i endnu en klasse efter skoletid hver eftermiddag. Hun kalder det seminar. For de fleste af hendes venner er et seminar et sted, hvor præster bliver uddannet og ikke et sted for en teenager. »Er det ikke trættende?« spørger de. »Det må være kedeligt,« siger de.

Men ikke for Analú, som hendes venner kalder hende. Hendes mor henter hende fra skole, sammen med hendes lillesøster og lillebror, og kører dem hen til deres seminarklasse, som begynder kl. 18. Analú fortæller sine venner, at hun holder af seminar, fordi hun lærer mere om Jesus Kristus der. Hun holder også af at studere skrifterne. Hun kom på andenpladsen i skriftsbedsagt i sin seminarklasse.

Hendes klasse, som består af 15 elever, mødes i hendes ward – San Pedrito Ward i Palmita Stav i

Guatemala City – og i en time hver dag er Analú sammen med venner, som også holder af at studere skrifterne.

Til hverdag går Analú på Colegio Vienna, som er en privatskole, der drives af østrigske lærere. »Jeg kan godt li' den,« siger Analú. »Jeg synes, at jeg får en god uddannelse, og jeg har mange venner der.« Men kun tre eller fire af dem er medlemmer af Kirken, og ingen af dem går i hendes klasse.

Det er ikke kun Analús iver efter at deltage i seminar, der får hende til at virke anderledes i ikkemedlemmernes øjne.

Hun siger altid nej tak til kaffe. Og i et land, hvor kaffeproduktionen betyder arbejde for mange mennesker, er det svært for hendes venner at forstå. »Hvorfor er det en synd at drikke kaffe?« spørger de.

»Jeg fortæller dem, at det er usundt,« siger hun. Spørgsmålet giver hende mulighed for at forklare visdomsordet.

Som regel respekterer vennerne hendes tro, men de fleste af dem er uenige med hende med hensyn til visdomsordet og nogle gange også andre ting. Det er ikke let, når hendes venner vil have hende med til noget, som hun har lært, at hun ikke skal gøre. Og hun beder ofte om styrke til at holde fast ved sin tro.

Men i sådanne situationer er der hjælp at finde. »Seminar hjælper mig på mange måder,« forklarer hun. »Når jeg står over for problemer, hjælper

Analú er taknemlig for evangeliet, som lærer hende at udvikle og gøre brug af alle Guds gaver.

»ENHVER GOD GAVE«

Mens ældste Robert D. Hales var medlem af De Halvfjeds, forklarede han: »I Lære og Pagter 52:14–19 får vi en rettesnor, som vi kan følge, så vores kreative evner kan blive brugt til rettskafne formål. Vi får at vide, at gaven eller mønsteret for erkendelse er afhængig af bøn, en angergiven ånd, lydlighed mod ordningerne og befalingerne, et ydmygt og opbyggende sprog, aflæggelse af stridbarhed, ydmyg erkendelse af Herrens magt, og at vi bærer lovprisningens og visdommens frugter.

Afsnit 46 vers 10 omtaler også vores »sind«, hvilket vil sige vores evne til at studere, lære og udvikle vores intelligens, gaver og talenter. Jeg har et ansvar for at forberede mig.

En af mine venner blev engang spurgt: »Kan du spille på klaver?« han svarede: »Det ved jeg ikke. Jeg har ikke prøvet det endnu.« Sikke en fin lektie! Vi har sikkert mange talenter, som ligger skjult og bare venter på, at vi skal gøre et forsøg!

Men glem ikke, at det ikke er let at udvikle vores talenter. Af og til griber jeg mig selv i at bortforklare mine manglende talenter med en bemærkning som: »Alle har ikke fået hver gave« (L&P 46:11). Når vi f.eks. arbejder tæt sammen med oversættelse og talke, er det så let at sige til dem: »Hvor er I heldige, at I har tungemålgaven«. Ved en bestemt lejlighed fik jeg dette svar: »Jeg har modtaget min tungemålgave efter tusinder af timers studium og efter at have overvundet mange fiaskoer og skuffelser« (»Every Good Gift«, *New Era*, august 1983, s. 6–7).

seminar mig altid med at vælge det rette, og det er også vældig interessant at høre om profeterne, og om hvordan Herren har vist sig for dem.«

Den måde, som Analú tager imod Herrens og hans profeters ord på, har måske noget at gøre med det, som hun skrev i begyndelsen af sit digt:

*Gud gav digteren
en sjette sans
så de kan fornemme essensen
af følelser ...*

Selvfølgerig bruger Analú tid på at gøre meget af det samme, som andre piger gør. Hun holder af at være sammen med sine venner og lytte til musik. Hendes yndlingsgruppe spiller ballader og popmusik. Hun har også en veninde, som er en talentfuld pianist, og Analú nyder at lytte, mens veninden spiller klassisk musik.

Hun holder af at gå med venner i biografen. Hun beundrer især en bestemt skuespiller – men ikke for hans udseende. Hvad er det ved ham, hun synes om? Han spiller altid sjove figurer, men de er meget ægte og holder af andre mennesker.

Disse karaktertræk siger noget om Analú og på længere sigt om den familie, som hun en dag håber at få. »Jeg vil gerne have, at mine kommende børn skal have alt det, som jeg takket være Guds godhed har fået,« siger hun. »Jeg gør mit bedste for at leve værdigt, fordi jeg gerne vil være et godt eksempel for dem.«

Analú har erfaret, hvor god vor himmelske Fader kan være mod sine børn. Da hun var en lille pige, var

hendes far meget syg. Da lægerne havde opereret ham flere gange, havde de gjort alt, hvad de kunne, og der var ikke meget håb om, at han ville overleve. Men Analús mor kaldte familien sammen til bøn, og hun formanede dem til også at bede enkeltvis. Hun kom sig til lægernes store overraskelse, og de sagde, at

Analú (anden fra højre) med sin søster, Luz Andrea Carolina, hendes kusine Gabriela og hendes bror José Manuel.

det var et mirakel. Analú vidste, at det var svaret på deres bønner til vor himmelske Fader, og hun erfarede, at han besvarede hendes bønner.

Sådanne oplevelser og alt det, som hun har lært, sidder dybt i hende og er en del af hendes væsen.

Måske er det noget af det, hun taler om i et andet digt. Hun skriver på sit modersmål spansk om sætninger og ord, som er

*indbegrebet af det,
der flyder i vore årer
og fremkaldt uventet styrke,
en uforklarlig følelse,
som udtrykkes i digte. □*

Forslag til skriftstudium

Studium af skrifterne bringer dig tættere på din himmelske Fader og hjælper dig til at blive mere som ham. Præsident Ezra Taft Benson (1899–1994) sagde, at Mormons Bog indgyder dem, der flittigt studerer den, stor styrke. »I finder styrke til at modstå fristelse,« lovede han. »I finder styrke til at undgå vildfarelse. I finder styrke til at holde jer på den lige og snævre sti« (»Mormons Bog, vor religions slutsten«, *Stjernen*, januar 1987, s. 3).

Hvis du har problemer med at finde tid til at studere skrifterne eller har svært ved at forstå dem, når du læser dem, så er her nogle forslag, som kan give dit personlige studium mere indhold:

✓ Prioritér studiet af skrifterne højt. Du tror måske ikke, at du har tid, men hvis du tager dig tid, vil alt det andet, som du skal nå, falde på plads.

✓ Læs et bestemt stykke tid hver dag, og helst når du er mest vågen.

✓ Bed om forståelse og vejledning, inden du begynder at læse, og indbyd Helligånden til at være med dig.

✓ Når du er færdig med at læse, så giv dig tid til at grunde over og bede angående det, du har læst. Spørg dig selv, om du virkelig har forstået det, som du læste.

✓ Før dagbog. Skriv om det, som Ånden fortæller dig med hensyn til skrifterne.

✓ Fortæl andre om det, du lærer. At undervise i et princip og bære vidnesbyrd om det er en god måde at huske det, man har lært, på.

✓ Hvis det er muligt, så find et sted, hvor du kan læse i fred. Sørg altid for at læse et sted, hvor du ikke bliver distraheret af noget.

✓ Vælg et emne, som er relevant for dig lige nu og se, hvad skrifterne siger om det emne.

✓ Tænk over, de lærdomme, som du finder i skrifterne, og hvordan de kan anvendes i dit liv. Beslut dig for, hvordan du vil efterleve de principper, du har lært.

✓ Hvis dine tanker begynder at flakke, så gå tilbage og læs det, som du ikke fangede. Husk på, at det betyder ikke noget, hvor meget du læser hver dag – det er kvaliteten af dit studium, som er det vigtigste. □

Vi er kommet ned på jorden fra vores førjordske hjem for at opfylde flere forskellige hensigter, hvoraf et var at få et fysisk legeme. Legemer fås selvfølgelig i mange forskellige former og størrelser, men vores fysiske udseende er ikke så vigtigt. Det er det, vi gør med det legeme, som vi har fået, der er vigtigt. Det spørgsmål, som vi skal stille os selv, er, om vores ånd styrer vores legeme, eller om vores legeme styrer vores ånd.

Verden vil have os til at tro, at

i konflikt med vores legeme, for vores legeme er underlagt verdens fristelser (se Moses 6:49).

Vi kan sammenligne vores legeme med en bil, og vores ånd med bilisten. En bil er et vidunderligt og nyttigt redskab. Hvis bilisten er vågen og ædru og moden nok til at køre forsigtigt, har vedkommende herredømmet over bilen, og den fører vedkommende til det ønskede mål. Men hvis bilisten sover eller er beruset, uopmærksom eller måske for umoden til at køre sikkert, så er det bilen, der

fra Herren til støtte i denne kamp, kommer gennem den ånd, som dvæler i dette jordiske legeme. Så disse to mægtige kræfter påvirker os gennem disse to kanaler.

Hvordan går kampen for dig? ... Man ved aldrig, hvordan slaget ender, medmindre man plejer sin ånd. Vi ved, at medmindre man får sund kost og motion, når det gælder det fysiske, så hæmmes væksten. Hvis du ønsker en stærk ånd, som kan herske over kroppen, skal du sørge for, at din ånd får åndelig føde og åndelig motion.

D E N J O R D I S K E K A M P

vores sande identitet ikke er andet end summen af de lidenskaber, instinkter og erfaringer, som følger med kroppen. Men vores legeme beboes af vores ånd, og selv om vore ånder ikke er fuldkomne, så er de uskyldige, når de kommer til jorden, og de længes efter det, som er godt og rigtigt og rent (se L&P 29:46-47; 93:38). Vore ånder kommer fra Guds nærhed, men på grund af det slør, som lægges over vores sind, når vi træder ind i dette liv, kan vi ikke huske vores førjordske tilværelse. Og dog tiltrækkes vores ånd af det åndelige. Denne godhed bringer vores ånd

styrer, og den kan volde ødelæggelse og hjertesorg for både bilisten og andre, som kommer i vejen for bilen.

Ældste Melvin J. Ballard (1873-1939) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at den sværeste kamp, vi nogensinde kommer til at udkæmpe, foregår inde i os selv. Han har sagt: »Alle de anslag, som vore sjæles fjende retter mod os for at fange os, kommer gennem kødet, fordi de består af den uforløste jord, og han har magt over jordens elementer. Han sniger sig ind på os ved hjælp af kødets lyster, appetitter og ambitioner. Al den hjælp, som vi kan få

Hvor får man åndelig føde fra? ... En gang om ugen indbydes Kirkens medlemmer til at samles ved nadverbordet, hvor de spiser og drikker symbolerne på Herren Jesu Kristi knuste legeme og udgydte blod, som er velsignet til deres sjæle – ikke til deres fysiske legemer, for den, som spiser og drikker værdigt, spiser og drikker åndeligt liv. Vi er også blevet formanet til at søge Herren dagligt i bøn, personlig bøn og familiebøn. Hvad sker der så? Vi lukker øjnene og lukker den fysiske verden ude, vi åbner sjælens vinduer og påkalder os åndelige velsignelser, åndelige

kræfter. Og denne styrke tilflyder vores åndelig liv. Så disse og andre lejligheder byder på åndelig føde, og den åndelige motion opnås ved at tjene vore medmennesker.

Den mand eller kvinde, som hverken får åndelig føde eller åndelig motion, bliver snart en åndelig svækket, og kødet får herredømmet. Den, som derfor får både åndelig føde og

motion, styrer sit legeme og underkaster det Guds vilje.

... I kender det gamle ordsprog om, at kæden er ikke stærkere end det svageste led. Den brister på det svageste sted. Normalt opdager vi, at vores svage led er kødet. Djævelen kender det svage led, og når han søger at fange en sjæl, slår han til mod det svageste punkt. Der kan godt være styrke andetsteds, men han angriber

os aldrig der, hvor vi er stærke. Han angriber der, hvor vi er svage ...

Det er ikke legemer, men udødelige sjæle, som djævelen er ude efter. Og han forsøger at fange dem via legemet, for legemet kan trælbinde ånden, men ånden kan gøre legemet til sin tjener og være dens herre« (»Kampen for sjælen«, tale holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 29. april 1928; se *Stjernen*, september 1984, s. 34-43). □

»OG HAN HAR GIVET OS NO

Det mønster for apostolsk lederskab, som styrede den tidlige Kirke efter Frelserens himmelfart, fortsætter i Kirken i dag.

I den tidlige Kirke fastlagde Frelseren mønsteret for Kirkens ledelse: »Og han har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere« (Ef 4:11).

I Apostlenes Gerninger beskriver Lukas den vigtige rolle, som apostlene spillede i Kirkens ledelse i gamle dage. Dette mønster for apostolsk ledelse fortsætter i Kirken i dag og støttes yderligere af åbenbaringer i Lære og Pagter og af nutidige profeter. De

slående lighedspunkter mellem apostlenes rolle i Det Nye Testamente og apostlenes rolle i dag vidner om den fortsatte betydning af dette hellige embede.

APOSTLE KALDES OG UDVÆLGES AF GUD

Ordet *apostel* stammer fra et græsk ord, som betyder »udsending« (se Bible Dictionary, »Apostle«, s. 612). Sådant en kaldelse kræver guddommelig beføjelse og præstedømmemyndighed.

GLE TIL AT VÆRE APOSTLE«

Edward J. Brandt

Apostlene har det særlige ansvar at bringe evangeliet ud til alle folkeslag på jorden og det enestående hverv at være med til at våge over Kirken. Ordet *apostel* blev ikke anvendt om Guds tidlige patriarker og profeter, som ledte hans folk på deres tid. Men det blev udelukkende anvendt om dem, der blev kaldet som særlige vidner om Jesus Kristus, hans forsoning og hans opstandelse. Det gælder ligeledes for dem, som bærer det samme ansvar i tidernes fyldest uddeling.

Apostlenes Gerninger bekræfter, at apostlene skulle fortsætte med at lede Kirken. Efter Kristi himmelfart ledte han apostlenes fortsatte virke »ved Helligånden« (ApG 1:2). Apostlene var forberedt og undervist af Herren, så de var i stand til at udføre deres kald og tjenestegerning.

I denne uddeling har Herren atter kaldet apostle. Det begyndte med »Joseph Smith, der blev kaldet af Gud og ordineret til en Jesu Kristi apostel ... og ... Oliver Cowdery,

som også blev kaldet af Gud til at være en Jesu Kristi apostel ... og ordineret under hans hånd« (L&P 20:2–3). Genoprettelsen af De Tolv Apostles Kvorum i denne uddeling fandt sted den 14. februar 1835, da de blev kaldet og bekendtgjort (se *History of the Church*, 2:181–189).

APOSTLE ER BEMYNDIGET TIL AT FORKYNDE FOR ALLE FOLKESLAG

En af apostlenes vigtigste opgaver har altid været at forkynde evangeliet:

»Derfor har alle siddende medlemmer af Det Første Præsidentskabs Kvorum og De Tolvs Råd modtaget de nøgler, rettigheder og den myndighed, som hører til det hellige apostelembede ... I denne myndighed ligger magten til at lede Guds kirke og rige på jorden.«
- Præsident Gordon B. Hinckley

»Han valgte tolv, som han kaldte apostle, for de skulle være sammen med ham, og for at han kunne sende dem ud for at prædike« (Mark 3:14). Skønt deres tidlige virke var begrænset til Israels hus (se Matt 10:5-6; 15:24), sendte Frelseren dem senere ud for at »gøre alle folkeslagene til [hans] disciple« (Matt 28:19).

Apostlenes Gerninger viser, hvordan apostlene udførte deres opgave. På pinsedagen gjorde den åndelige begavelse, som Peter og de andre apostle modtog, dem i stand til at undervise selv dem, der talte fremmede sprog, og »hver enkelt hørte dem tale på sit eget modersmål« (ApG 2:6).

Senere blev Peter, der var profet og leder for De Tolv, inspireret til at udvide værket til også at omfatte hedningerne: »... i et hvilket som helst folk tager [Gud] imod den, der frygter ham og øver retfærdighed« (ApG 10:34-35). Der var dem, der til

at begynde med gik i rette med den nye instruks, men Ånden bekræftede behovet for at omvende dem, som ikke tilhørte Israel (se ApG 11:1-18). Apostlenes Gerninger beskriver nogle af De Tolvs missionsrejser og slutter af med apostlen Paulus' vidtstrakte missioner.

På samme måde overvåger de apostle, som er kaldet i denne uddelelse, under Det Første Præsidentskabs ledelse, forkyndelsen af evangeliet til nationerne. »Gå derfor, hvorhen [Det Første Præsidentskab] sender dig, og jeg vil være med dig, og hvor du forkynder mit ord, skal vejen i sandhed blive banet for dig, så de kan modtage mit ord« (L&P 112:19). De Tolv har desuden ansvar for at føre tilsyn med andre, som sendes ud for at assistere dem i denne opgave (se L&P 84:62; 107:35; 112:21).

APOSTLENE BESIDDER RIGETS NØGLER

Andre apostolske ansvar i både gamle dage og nutid har at gøre med »rigets nøgler« eller præstedømmemyndigheden til at præsidere over og lede Jesu Kristi Kirke. Frelseren søgte til de tidlige apostle, der havde Peter som præsident: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser

Vi opretholder apostlenes som profeter, seere og åbenbarere.

på jorden, skal være løst i himlene» (Matt 16:19).

Til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery sagde Herren i denne uddeling, at han havde udsendt Peter, Jakob og Johannes »gennem hvem jeg ordinerede og bekræftede jer til at være apostle og specielle vidner om mit navn og til at bære nøglerne til jeres gerning og til de samme ting, som jeg åbenbarede for dem.

Til hvem jeg har overgivet nøglerne til mit rige og mit evangeliums uddeling for sidste gang i tidernes fylde, hvori jeg skal samle alt under eet, både det, som er i himlen, og det, som er på jorden« (L&P 27:12–13; se også L&P 112:30–32).

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt følgende om denne sag: »Enhver, som ordineres til apostel og opretholdes som medlem af De Tolvs Råd, opretholdes som profet, seer og åbenbarer ... Derfor har alle siddende medlemmer af Det Første Præsidentskabs Kvorum og De Tolvs Råd modtaget de nøgler, rettigheder og den myndighed, som hører til det hellige apostelembede ... I denne myndighed ligger magten til at lede Guds kirke og rige på jorden. Der hersker orden i udøvelsen af den myndighed. Den er klart fremsat i Herrens åbenbaringer. Det vides af alle Brødrene, og alle følger sig efter den.«¹

APOSTLE UNDERVISER I JESU KRISTI EVANGELIUMS LÆRE OG PRINCIPPER

Apostle har en særlig velsigelse i forbindelse med deres undervisning af folk. Vi læser: »Og i kirken har Gud sat nogle til at være for det første apostle, for det andet profeter« (1 Kor 12:28). I et andet brev fra apostlen Paulus bliver disse kirkeembeder sammenlignet med en bygning, der hviler på »apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten« (Ef 2:20). På samme måde sagde profeten Joseph Smith i denne uddeling: »Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter ...« (6. trosartikel).

Præsident Boyd K. Packer, som er fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, citerer præsident J. Reuben Clark jun. (1871–1961), som var rådgiver i Det Første Præsidentskab: »Nogle af generalautoriteterne [apostlene] har fået tildelt en særlig kaldelse. De besidder en særlig gave. De opretholdes som profeter, seere og åbenbarere, hvilket giver dem en særlig åndelig begavelse i forbindelse med deres undervisning af dette folk. De har retten, magten og myndigheden til at erklære Herrens ønske og vilje til hans folk, dog er de underlagt Kirkens præsidents øverste magt og myndighed. Andre af generalautoriteterne har ikke fået denne særlige åndelige begavelse. Den deraf følgende begrænsning »gælder alle

andre ledere og medlemmer af Kirken, for ingen af dem er åndeligt begavet som profet, seer og åbenbarer.«²

På denne måde har Gud »opstillet værn, som beskytter ... medlemmer mod at blive drevet hid og did af hver lærdoms vind, ved menneskers terningekast, når de med snedighed fører på lumske afveje (Ef 4:14). Disse værn bestod, ifølge Paulus' brev til efeserne, først og fremmest af de apostle og profeter, som Gud havde sat som ledere af Kirken med netop dette formål for øje.«³

Herren har givet følgende advarsel angående dem, der skal lytte til apostlens budskab: »Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give ord på profeternes eller apostlens ord, skal udryddes af folket« (L&P 1:14). På grund af den særlige begavelse, som er forbundet med deres undervisning, har Herren sagt, at alle de, som underviser i Kirken eller som missionærer, bør anvende apostlens belæringer som målestok. Skrifterne antyder, at lærere ikke bør sige »andet end det, som profeterne og apostlene har skrevet«, ja, »hvad de har set og hørt og tror for vist« (L&P 52:9, 36).

APOSTLE SKAL OPBYGGE KIRKEN OG FØRE TILSYN MED DEN

I Kirken på Det Nye Testaments tid rejste apostlene omkring til de nye enheder, som blev dannet og voksede, og »styrkede disciplene og

»Det Første Præsidentskab og De Tolv er kaldet og ordineret til at bære præstedømmets nøgler. De har myndighed til og ansvaret for at lede Kirken, at forrette dens ordnancer, at undervise i dens lære og at fastlægge og bevare dens fremgangsmåde.«

- Præsident Howard W. Hunter

formanede dem til at blive i troen og ... udpegede derpå ældste for dem« (ApG 14:22-23). De videregav vejledning og råd fra Kirkens ledere. De gamle skrifter fortæller: »Efterhånden ... overbragte de menighederne de bestemmelser, som apostlene ... havde vedtaget ... Således blev menighederne styrket i troen« (ApG 16:4-5).

På samme måde handler apostlene i dag »i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning ... [for at] opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer« (L&P 107:33). Ligeledes »er [det] også de tolv's pligt at ordinere og føre tilsyn med alle de andre embedsmænd i kirken« (L&P 107:58). Præsident Howard W.

Hunter (1907-1995) har kastet lys over dette aspekt af apostlenes virke:

»Det Første Præsidentskab og De Tolv er kaldet og ordineret til at bære præstedømmets nøgler. De har myndighed til og ansvaret for at lede Kirken, at forrette dens ordnancer, at undervise i dens lære og at fastlægge og bevare dens fremgangsmåde ...

... Kirkens ledelse og anvendelsen af de profetiske gaver vil altid ligge hos de apostolske autoriteter, som bærer og udøver alle præstedømmets nøgler.«⁴

SENIORAPOSTLEN ER KIRKENS PRÆSIDENT

Lige som i tidligere tider er det seniorapostlen, som præsiderer over

Kirken og har ansvaret for at bekendtgøre nye lærdomme eller ændringer. Da Judas Iskariot døde (se Matt 27:3-5) opstod der et tomrum i De Tolvs Kvorum. Som præsident for Kirken⁵ var det Peter, der ledte kaldelsen af den nye apostel, Matthias, som blev »sammen med os ... vidne om hans opstandelse« (ApG 1:22; se også ApG 1:15-16, 21-26).

I andet eksempel modtog Peter en storslået åbenbaring, ifølge hvilken apostlenes tjenestegerning skulle udbredes fra udelukkende at omfatte Israels hus til at omfatte hele verden (se ApG 10:9-16). Da han havde forstået åbenbaringen, formidlede han den ud til Kirken:

»Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen,

men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed« (ApG 10:34-35).

Efter bekendtgørelsen og iværksættelsen af åbenbaringen var der nogle i Kirken, som satte sig op imod den nye lære, fordi de holdt strengt fast ved moseloven. Peter irettesatte deres falske forkyndelse og bar vidnesbyrd om den guddommelige vejledning, som han havde modtaget i sagen (se ApG 11:1-18). Senere

Apostlene handler »i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning«.

opstod der yderligere uenighed om, hvordan denne åbenbaring skulle administreres blandt Kirkens tidlige medlemmer (se ApG 15:1-5). Sagen blev behandlet i rådet og afklaret under Peters ledelse. Et brev, der forklarede den tidligere åbenbaring og dens anvendelse, var det middel, som blev brugt til at formidle beslutningen ud til hele Kirken (se ApG 15:6-31).

Som en forfatter har forklaret:

»Der er ingen tvivl om, at Peter og de øvrige Brødre vidste, at moseloven var opfyldt ... Men der herskede stadig strid mellem Kirkens lære og den jødiske kultur. De ældgamle kulturelle traditioner levede videre blandt mange jødiske medlemmer i årevis, selv efter at det lærdomsæssige spørgsmål var afgjort.

På samme måde er der måske i dag spørgsmål, hvor det doktrinaere grundlag er klart, men hvor der hersker så stærke traditioner eller skikke, at Brødrene føler sig tilskyndet til ikke at stå for stejlt, men i stedet, ligesom kirkeledere på Det Nye Testaments tid, stole på, at Helligånden med tiden vil få medlemmerne til at forsage deres tradition eller akademiske popularitet eller gruppepres til fordel for Guds ord.

Løsningen på det problem, som beskrives i Apostlenes Gerninger, giver vor tid et belærende mønster

for, hvordan både kirkemedlemmer og folk fra andre trossamfund måske vil reagere, når åbenbaringer strider med traditioner og gamle skikke. Kun levende profeter kunne håndtere en sådan situation korrekt dengang. Kun levende profeter kan gøre det i dag.⁶

I vor egen tid fortsætter dette mønster for afklaring af doktrinaere spørgsmål. Præsident J. Reuben Clark jun. sagde, at blandt De Tolvs og Det Første Præsidentskab »er det kun Kirkens præsident, den præsiderende højpræst, der opretholdes som profet, seer og åbenbarer for Kirken, og han alene har retten til at modtage åbenbaringer for Kirken, enten nye eller tillæg eller til at komme med autoritative udlæggninger af skrifterne, som skal være bindende for Kirken, eller til på nogen måde at ændre Kirkens eksisterende lærdomme.«⁷

Når der er »vanskeligheder angående lære eller grundsætninger ... kan præsidenten spørge Herren og få hans vilje at vide gennem åbenbaring« (L&P 102:23). Når Kirkens Første Præsidentskab og De Tolvs Apostle sidder i råd sammen, varetager de »kirkens vigtigste sager« (L&P 107:78), og dette råd omtales i åbenbaringerne som »Guds kirkes højeste råd og [de, der træffer den] endelige afgørelse i tvivlsspørgsmål i åndelige sager« (L&P 107:80).

»Som en af dem, der er kaldet som særligt vidne, følger jeg mit vidnesbyrd til mine medapostles: Han lever! Han lever med et opstandent legeme. Der er ingen sandhed eller kendsgerning, som jeg er mere vis på eller kender mere til ved personlig erfaring, end sandheden om vor Herres bogstavelige opstandelse.«

– Præsident Ezra Taft Benson

APOSTLE ER SÆRLIGE VIDNER OM JESUS KRISTUS

Et af den ordineret apostels vigtigste ansvar er at bære vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, at han virkelig er Guds bogstavelige Søn. Vi genfinder dette mønster i Apostlenes Gerninger, hvor Peter bar et stærkt vidnesbyrd om, at Jesus Kristus var »den hellige og retfærdige«, »Livets fyrste«, ja, »den salvede« (se ApG 3:12–18). Han forkyndte, at Jesus var den »profet«, som Moses havde profeteret, at vi skulle lytte til – han, som blev forudsagt af alle profeterne, ja, Guds Søn, som blev sendt »for at velsigne jer, når I hver især vender jer bort fra jeres ondskab« (se ApG 3:19–26; se også 5 Mos 18:15–19; 1 Nephi 22:20–22). Peter, Johannes, Barnabas, Paulus og andre apostle var hver især særlige vidne om Kristus på deres tid.

Om apostlene i de sidste dage

har Forløseren sagt, at de skal være »særlige vidner om Kristi navn i hele verden, og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd« (L&P 107:23). Angående dette ansvar har præsident Gordon B. Hinckley sagt:

»Hver af dem er en troens mand. Efter at de er blevet ordineret til det hellige apostelembede og indsat som medlem af De Tolvs Råd forventes det, at de vier sig selv til at virke for evangeliet. De sætter det ansvar, at stå som særlige vidner om Kristi navn i hele verden, først i deres liv, forud for alle andre hensyn.«⁸

Derudover har præsident Howard W. Hunter båret dette vidnesbyrd: »Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om mit privilegium at bære det hellige apostelembede og dagligt arbejde sammen med De Tolv Apostles Kvorum i vor tid. De er Herren Jesu Kristi disciple. Vi skal drage ud som

»særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). Og det har apostlene altid båret vidnesbyrd om.«⁹

APOSTLE ER SÆRLIGE VIDNER

OM FRELSERENS OPSTANDELSE

Apostlene virker også som særlige vidner om vor Herre Jesu Kristi opstandelse. Efter sin opstandelse blev Jesus først set af Maria Magdalene (se Mark 16:9), og »han blev set af Kefas [Peter, Kirkens leder] og dernæst af de tolv« (1 Kor 15:5) og af andre (se 1 Kor 15:6–9).

En af de første gange, hvor han viste sig for De Tolv, var på »den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre ... [og da] kom Jesus og stod midt iblandt dem« (Joh 20:19; se også Luk 24:36). Disse første apostle følte på Frelserens opstandne legeme. Han spiste sammen med dem, underviste dem og velsignede dem (se Luk 24:37–48; Joh 20:20–23).

Otte dage senere havde De Tolv en lignende oplevelse, og denne gang var Thomas med, han, som havde været fraværende den første gang (se Joh 20:24–29). Han viste sig for De Tolv ved andre lejligheder, indtil sin himmelfart (se Matt 28:16–18;

Mark 16:12–13; Luk 24:13–32; Joh 21:1–15).

I Apostlenes Gerninger bekræftede Peter apostlenes rolle ved at bære vidnesbyrd om Frelserens tjenestegerning:

»Og vi er vidner om alt det, han gjorde i jødernes land såvel som i Jerusalem. Ham, som de slog ihjel ved at hænge ham på et træ,

ham oprejste Gud på den tredje dag og lod ham træde synligt frem, ikke for hele folket, men for os, der i forvejen var udvalgt af Gud til at være vidner, vi som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde« (ApG 10:39–41; se også ApG 3:15).

Præsident Ezra Taft Benson (1899–1994) bar vidnesbyrd om dette enestående ansvar, som tilhører alle dem, der er apostle: »Som en af dem, der er kaldet som særligt vidne, følger jeg mit vidnesbyrd til mine medapostle: Han lever! Han lever med et opstandent legeme. Der er ingen sandhed eller kendsgerning, som jeg er mere vis på eller kender mere til ved personlig erfaring, end sandheden om vor Herres bogstavelige opstandelse.«¹⁰

KONKLUSION

Som vi har set, siger Apostlenes Gerninger os noget om bredden og kraften i apostlenes virke. De oprindelige tolv og fire andre, som

nævnes ved navn, virkede i den tidligere evangeliske uddeling.

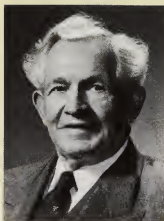
I vores uddeling har 92 mænd tjent som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum. De virker under Det Første Præsidentskabs ledelse med at udføre dette hellige embede og kaldelses pligter. Når disse ædle ledere i vingården udfører deres apostolske hverv, omtaler Frelseren dem som sine venner: »Og som jeg sagde til mine apostle, således siger jeg til jer, thi I er mine apostle, Guds højræster; I er dem, som min Fader har givet mig. I er mine venner« (L&P 84:63). □

*Edward J. Brandt er leder for
Evalueringssdivisionen af Kirkens
samordningskomité.*

NOTER

1. »Gud står ved roret,« *Stjernen*, juli 1994, 55, 59.
2. Citeret i »De Tolv Apostle«, *Stjernen*, januar 1997, s. 6.
3. Mark E. Petersen, »Frelse kommer gennem Kirken«, *Stjernen*, november 1973, s. 475.
4. »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, januar 1995, s. 6.
5. Se Jeffrey R. Holland, »The Lengthening Shadow of Peter«, *Ensign*, september 1975, s. 30–35.
6. Robert J. Matthews, »A Crisis, a Council, and Inspired Leadership«, *Ensign*, oktober 1995, s. 59.
7. Citeret i *Stjernen*, januar 1997, s. 6.
8. »Særlige vidner om Kristus«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1984, s. 99.
9. »En apostels vidnesbyrd om opstandelsen«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 13.
10. »Five Marks of the Divinity of Jesus Christ«, *New Era*, december 1980, s. 48.

Siden den 12. marts 1995 har præsident Gordon B. Hinckley tjent som seniorapostel og Kirkens præsident.

Karakterdannelse: Klassiske råd fra præsident David O. McKay

David O. McKay (1873–1970) tjente som Kirkens præsident i 19 år. Han talte ofte om karakterdannelse. Det følgende er nogle klassiske råd fra Kirkens niende præsident.

»SOM MAN TÆNKER«

»Intet af livets principper blev mere regelmæssigt gentaget af Mesterlæreren end nødvendigheden af den rette tankegang. I hans øjne var et menneske ikke det, som det syntes at være udadtil, ej heller det, som det hævdede at være. Det var det, som et menneske *tænkte*, der i alle tilfælde afgjorde, hvad det menneske *var*. Ingen lærer har stærkere end han lagt vægt på den sandhed, at »man er, hvad man tænker« [se Proverbs 23:7] ...

... Tilfredshed, fordragelighed og fred – alt, hvad der gør livet værd at leve – har deres oprindelse i den enkeltes sind. Fra samme kilde udspringer uro, forvirring og elendighed – alt det, der fører til undergang og død ...

... [Enhver lærer og leder i Kirken] gør klogt i at overveje, »hvad han tænker på, når han ikke behøver at tænke«, for »man er, hvad man tænker« («As a Man Thinketh ...«, *Instructor*, september 1958, s. 257–258).

VI UDSTRÅLER DET, SOM VI ER

»Der findes et andet ansvar, som hænger nøje sammen med ... handlefriheden, og som alt for sjældent nævnes, og de følger, som kommer ikke alene af et menneskes handlinger, men også af dets tanker. Mennesket udstråler det, som det er, og den udstråling påvirker i større eller mindre grad alle dem, som kommer inden for den udstråling.« (»Free Agency ... the Gift Divine«, *Improvement Era*, februar 1962, s. 87).

SAMVITIGHEDENS SAMTYKKE

»Tanker former dine karaktertræk. Tanker løfter dig mod himlen eller trækker dig mod helvedet ... Ligesom intet afslører vores karakter bedre end det selskab, som vi omgås, afslører intet vores fremtid bedre, end de tanker som vi ruger over ...

At have din samvittigheds samtykke, når du er alene med dine tanker, er som at være i selskab med trofaste og kærlige venner. At fortjene sin egen selvrespekt giver karakterstyrke. Samvittigheden er det led, der knytter din sjæl til Guds ånd« («Those Sculptors Called Thoughts and Ideals«, *Improvement Era*, juli 1960, s. 495).

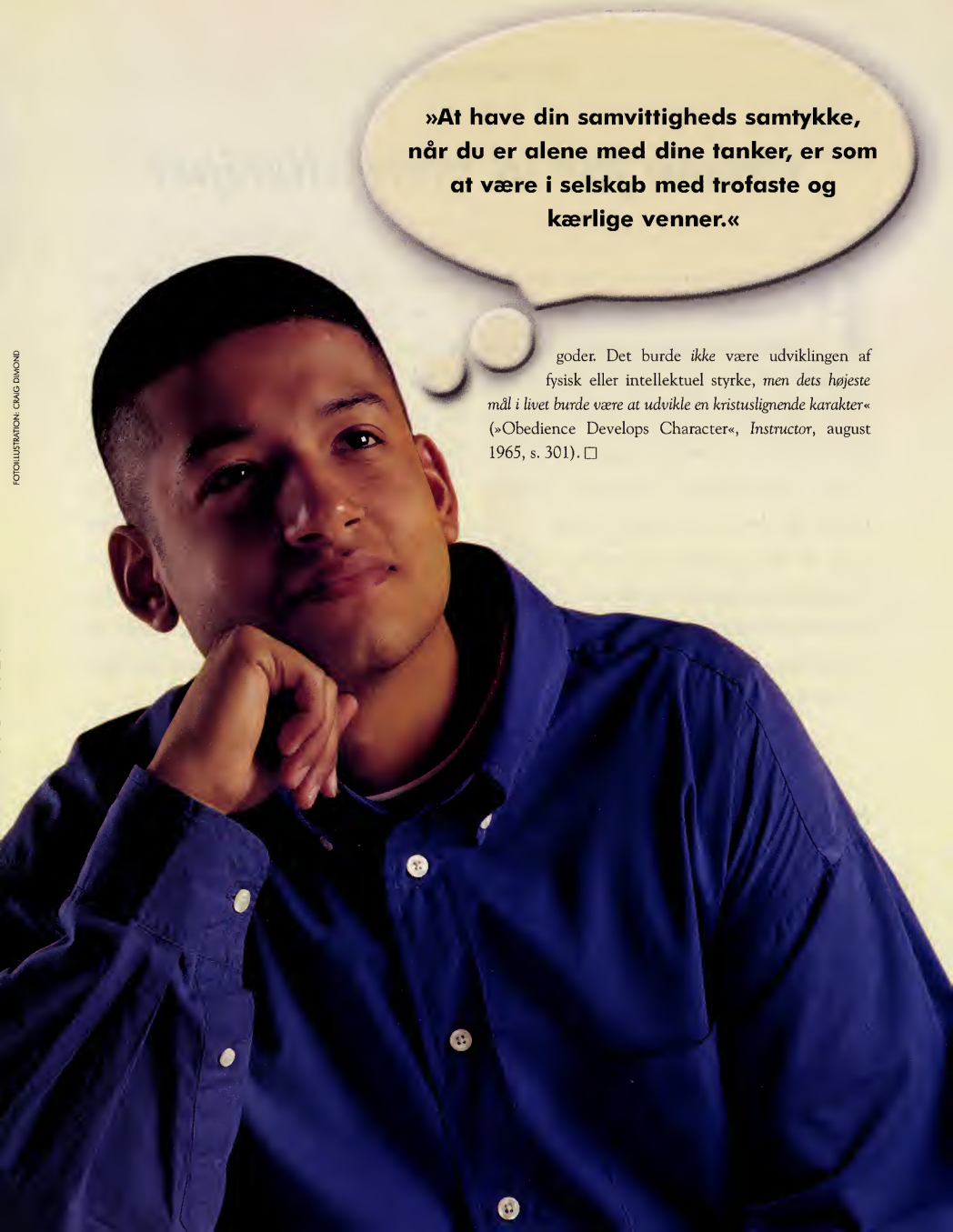
UDVIKLINGEN AF EN STORSLÅET KARAKTER

»Dag for dag, time for time, skaber mennesket den karakter, som kommer til at afgøre hans plads og anseelse blandt sin omgangskreds gennem tiderne ...

... At besidde en ædel karakter er vigtigere end rigdomme, mere varigt end berømmelse og mere dyrebart end lykke. Det er sandt, som det er sagt, at det højeste mål med menneskets skabelse er at udvikle en storslået karakter, og en storslået karakter er i sig selv produktet af en prøvet selvdisciplin« («Man's Soul Is As Endless As Time«, *Instructor*, januar 1960, s. 1–2).

EN KRISTUSLIGNENDE KARAKTER

»Hvad er menneskets kronende herlighed på denne jord hvad angår hans personlige præstationer? Det er karakteren – den karakter, der udvikles ved lydighed mod livets love, sådan som de åbenbares gennem Jesu Kristi evangelium, han, der kom, for at vi skal have liv og have i overflod. Menneskets vigtigste bekymring i livet burde ikke være at vinde guld eller berømmelse eller materielle

»At have din samvittigheds samtykke,
når du er alene med dine tanker, er som
at være i selskab med trofaste og
kærlige venner.«

goder. Det burde *ikke* være udviklingen af fysisk eller intellektuel styrke, men *dets* højeste mål i livet burde være at udvikle en kristuslignende karakter« (»Obedience Develops Character«, *Instructor*, august 1965, s. 301). □

Prisen for at være discipel

Præsident Gordon B. Hinckley har bemærket, at »personligt mod er prisen for at være discipel« (se dette nummer, side 2). Det mod, som han taler om, er det moralske mod, som skal til for at stå ved det, man tror på, følge Guds råd og adlyde hans befalinger, selv om dem omkring os ikke gør det. ☞ Der kræves også mod af Kristi disciple på andre områder. Det kræver mod at vende den anden kind til, når nogen retter vrede angreb mod os. Det kræver ofte mod at følge

Åndens tilskyndelser. Og når vi står over for personlige prøvelser, må vi ofte trække på vores mod for at nå vore retskafne mål. ☞ De oplevelser, som beskrives her, skildrer det mod, som kendetegner Herrens disciple. De har, som præsident Hinckley sagde, erfaret og »glæde[t sig] over visheden om, at skønt vi

modigt må stå frem, mens vi vandrer gennem dette liv og gennem vore trængsler, så lader Gud os ikke i stikken uden sin vejledning og styrkende kraft« (se dette nummer, side 6).

Jeg trængte til en velsignelse

Brandon J. Miller

Det var regntid i Filippinerne, og det havde regnet hele dagen. Regnen drev ofte uønskede skabninger ind i vores hus, som regel edderkopper, rotter og lignende.

Da min kammerat og jeg vendte hjem efter dagens missionering, lagde vi mærke til, at der var lys inde hos naboen, så vi besluttede at aflægge dem et besøg. Vi ville lige smutte forbi vores hus og hente

nogle billeder af vore familier, som vi ville vise dem.

Vi opbevarede vore fotos på den nederste hylde mellem vore senge. Da jeg rakte hånden ned efter mine, mærkede jeg pludselig en smerte i min højre hånd. Da jeg så ned, opdagede jeg, at jeg var blevet bidt af en slange.

Jeg råbte på min kammerat, ældste Regis, og han kom løbende for at se, hvad der var i vejen. Jeg viste ham

blodet på min hånd og fortalte, at jeg var blevet bidt af en slange. En nabo kom løbende, hidkaldt af larmen, og hjalp os med at lede efter slangen. Vi fandt den, da den nede under sengen huggede ud efter et bræt, som ældste Regis stod med. Naboen råbte: »Det er en filippinsk kobra!«

Ældste Regis dræbte slangen. Jeg opdagede, at jeg var blevet omtaget, så vi skyndte os hen til biskop Rotors hus, fordi han havde erfaring med behandling af slangebid. Han gjorde straks alt, hvad han kunne for at hjælpe mig.

Jeg begyndte at
miste bevidstheden.
Jeg vidste, at hvis jeg
ville fuldføre min mission
her på jorden, så måtte jeg
have en velsignelse.

Mit bryst knugede sig sammen, og det var svært at trække vejret. Et mørke syntes at fylde mit sind, og jeg begyndte at miste bevidstheden. Så hørte jeg en stemme, som sagde: »Hvis du vil fuldføre din mission på jorden, så skal du have en velsignelse.«

Jeg bevarede bevidstheden længe nok til at sige: »Vil du give mig en velsignelse?«

Biskoppen svarede: »Ja, men lad mig lige gøre det her færdigt først.« Det var vanskeligt for mig at holde mig vågen, men jeg hørte stemmen sige: »Du skal have en velsignelse nu. Det kan ikke vente.« Denne gang sagde jeg med fast røst: »Giv mig en velsignelse!«

Jeg husker ikke ordlyden af den velsignelse, som min kammerat og biskop Rotor gav mig. Men jeg satte min lid til Herren og hans præstedømme. Under bønnen begyndte jeg at komme til mig selv, og jeg kastede op igen og igen. Da jeg hørte velsignelsens sidste ord, holdt jeg op med at kaste op. Jeg blev klar i hovedet og følte en varm fornemmelse af trøst og kærlighed fylde min krop. Jeg vidste, at min himmelske Fader elskede mig, og at jeg nok skulle blive rask.

Min zoneleder, ældste Howarth, kom hen til biskoppens hus sammen med en læge, der undersøgte Kirken. På det tidspunkt var der gået to timer. Vi kørte af sted til et hospital,

som lå en times kørsel fra det område, som jeg tjente i.

Undervejs bad lægen mig fortælle ham, hvad der var sket. Ældste Howarth sagde: »Hør, doktor, skal vi ikke skynde os lidt?« Lægen svarede: »Hvorfor? Han burde allerede have været død. Han har været heldig.« Den filippinske kobra er den giftigste slange i Filippinerne.

Hvis folk påstår, at Gud ikke er miraklernes Gud mere, så fatter de ikke evangeliet eller hans kærlighed til os, hans børn. Jeg ved, at mit liv blev skånet, og jeg fik ingen varige mén af oplevelsen på grund af Guds ords kraft: »... ved hans ords kraft fik de fængsler til at styrte sammen,« skrev Moroni, »ja, selv de brændende ovne kunne ikke skade dem, ej heller vilde dyr eller giftslanger, på grund af hans ords kraft« (Mormon 8:24).

*Brandon J. Miller er medlem af Iona 2.
Ward i Iona Stav i Idaho.*

Et hul i skyerne

Ana Lima Braxton

Luften var kvalende varm, og den blå portugisiske himmel vrimlede med fugle. Lige i nærheden legede nogle af mine nevrøer i floden, hvor de sprang i vandet for at slippe for varmen.

Jeg ønskede, at jeg kunne slippe lige så let fra mine problemer. Jeg havde for nylig besluttet at blive aktiv i Kirken igen. Herren havde bekræftet

min beslutning ved Helligånden, men min familie og mine venner forstod mig ikke. De havde kritiseret og sviget mig, og jeg følte mig helt alene. Opfordringen til at kigge efter min søsters børn, mens de svømmede, gav mig nogle øjeblikkes fred i det, der syntes som én lang kamp mod de kræfter, der ville holde mig fra sandheden.

Jeg havde taget mit eksemplar af Mormons Bog med, og mens mine nevrøer plaskede i floden, sad jeg under et træ og læste. Tårerne begyndte at få frit løb, mens jeg tænkte på de af mine kære, som sagde, at jeg var ved at begå en dumhed. Jeg var så sikker på, at jeg gjorde det, min Fader ønskede.

Pludselig slog det mig, at jeg ikke længere kunne høre mine nevrøer. Jeg kiggede ned mod floden, men der var de ikke. Panikken begyndte at gribe mig.

Og så hørte jeg en barnestemme, som råbte mit navn. Jeg vendte mig og fik øje på mine nevrøer, som stod bag mig med kinder, der strålede om kap med solen. Den yngste, som var omkring fem år, skjulte noget bag sin ryg – en buket af blomster i alle farver, som han og hans brødre havde plukket til mig på en eng i nærheden. Han rakte dem til mig med en stemme, der lød som musik i mine ører.

Jeg fik igen tårer i øjnene. Men denne gang var det glædestårer. Mens jeg omfavnede mine nevrøer, rettede jeg blikket mod himlen og fik øje

Jeg vendte mig og fik øje på mine nevøer, som stod smilende bag mig med kinder, der strålede om kap med solen.

på nogle solstråler, som skinnede gennem et hul i skyerne. En inderlig fred fyldte mit hjerte. Takket være denne enkle, lille gestus, som udsprang af kærlighed, vidste jeg, at jeg ikke var alene. Selv om de ikke forstod min beslutning, så elskede mine nevøer – og resten af min familie – mig jo alligevel. Men hvad det var endnu vigtigere: Min himmelske Fader kendte mine prøvelser og stod klar til at støtte mig med sin kærlighed og omsorg.

Ana Lima Braxton er medlem af Signal Mountain Gren i Chattanooga Stav i Tennessee.

Nye drømme i stedet for de gamle

Maria Patricia Rojas V.

Da jeg havde fuldført mine studier inden for teknisk administration, arbejdede jeg sammen med en ung leder, som senere blev min mand. Det var en vidunderlig periode af mit liv! Men en måned efter vores bryllup, da min mand og jeg rejste fra Bogota i Colombia, hvor vi boede, hen for at besøge mine forældre i Duitama, kom vi ud for et færdselsuheld. Ulykken kostede min mand livet, og jeg selv fik hukommelsestab. Jeg kunne ikke huske noget som helst fra de seks år, der var gået forud, og jeg kunne ikke gå og ikke bevæge min venstre arm.

Efter flere måneder med fysioterapi blev jeg endelig i stand til at gå igen og bevæge min arm en smule.

Min hukommelse vendte langsomt tilbage, så seks år efter ulykken kunne jeg huske alt det, der var sket i mit liv, bortset fra to år. Det år, der gik forud for ulykken, og det år, som fulgte efter. Men jeg var stadig meget hæmmet. Jeg havde besvær med at udtrykke mine tanker i ord, og jeg havde svært ved at gentage det, jeg hørte. Der var nogle, som udnyttede mig, fordi jeg så hurtigt glemte alting.

Til sidst mente lægerne, at de havde gjort alt, hvad de kunne. Jeg forsøgte at virke glad og begejstret, men jeg følte mig ofte fortvilet og vred. Hvad skulle jeg stille op med mit liv?

Da jeg var allerlængst nede, læste jeg et skriftsted, hvor Herren lover, at vi ikke bliver prøvet mere, end vi kan klare (1 Kor 10:13; L&P 64:20). Jeg bad om et vidnesbyrd om dette løfte.

Langt om længe vendte jeg tilbage til det firma, hvor jeg havde arbejdet inden ulykken. Eftersom jeg ikke kunne magte mit gamle arbejde, fik jeg nogle mindre krævende opgaver – men selv disse opgaver virkede vanskelige. Men jeg gav ikke op. Jeg kæmpede for at leve op til min seks-måneders kontrakt. Og mens jeg gjorde det, oplystes min ånd af et forunderligt håb, som inspirerede mig til at stræbe efter at forbedre mine evner.

Ved at holde mig tæt til Herren genvandt jeg selvtrilliden og kunne føle Helligåndens påvirkning. Denne påvirkning fik mig snart til at overveje at tage på mission. Jeg ved, at nogle mennesker mente, at det var et tosset ønske, men da jeg talte med min grenspræsident, indgød han mig det mod, jeg havde brug for. Som

forberedelse besluttede jeg at læse Mormons Bog fra ende til anden – noget, som endnu ikke var lykkedes for mig trods mine 12 år som medlem.

Men min elendige hukommelse var en prøvelse. Da jeg var begyndt på 1 Nephi mindst ti gange uden at kunne huske, hvad jeg havde læst, indså jeg, at jeg måtte gribe det anderledes an. Jeg bad for at finde en løsning, og kort efter faldt en metode mig ind: Jeg skulle skrive et resumé af hvert kapitel, mens jeg læste det.

Jeg købte en notesbog og læste det første kapitel i 1 Nephi. Da jeg kun havde en vag erindring om, hvad jeg havde læst, læste jeg kapitlet igen. Først da kunne jeg skrive et resumé af kapitlet i min notesbog.

Jeg fortsatte under bøn. Da jeg havde læst 1 Nephi, opdagede jeg, at jeg ikke længere behøvede at læse hvert kapitel to gange. Engang var nok til, at jeg kunne skrive et godt resumé. Jeg læste hele Mormons Bog på den måde. Da jeg var færdig, havde jeg fået et stærkt vidnesbyrd om, at bogen er sand, og jeg kunne også bære vidnesbyrd om, at Herren styrer os, hvis vi henvender os til ham.

Derefter fik jeg udfyldt den lægeerklæring, som missionen krævede, og jeg besvarede alle spørgsmål ærligt, selv om svarene kunne knuse min drøm om at blive missionær. Jeg blev jeg dog glad, da jeg modtog kaldelsen til at tjene i Cali-missionen

i Colombia! Der opdagede jeg sandheden af et andet af Herrens løfter, som står i 1 Nephi 3:7: »... Herren ... giver [ikke] menneskenes børn nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«

Da jeg vendte hjem fra min mission, flyttede jeg ind hos mine forældre på en gård, hvor vi dyrker afgrøder, som vi sælger. Jeg har også lært at strikke, hvilket giver mig mulighed for at tjene penge og giver mig tid til åndelig udvikling. Jeg fører et lykkeligt og produktivt liv.

Selvfølgelig ville jeg have foretrukket at være foruden ulykken, men jeg ved, at jeg har oplevet en enorm vækst på grund af den. Jeg har erfaret, at vi kan miste vore drømme og håb, ja, sågar vore kære, og vore talenter, rigdomme og styrke kan forsvinde, men Herren vil altid støtte os. Han giver os nye drømme som erstatning for dem, vi har mistet. Trods alle de vanskeligheder, vi møder, kan Herren hjælpe os til at fortsætte. Han retter op på alt – og han holder altid sine løfter.

María Patricia Rojas V. er medlem af Barbosa Gren i Duitama Distrikt i Colombia.

En barsk cowboy

Allan L. Noble

Alle vidste, at rodeocowboyen i Dallas Stock var en barsk fyr. Men de vidste ikke, hvordan barskheden blev sat på prøve.

I en del år havde Dallas ikke været aktiv i Kirken, men takket være hans hustru Ginnys og deres fem børns kærlige påvirkning og wardsleders og venners inspirerede indsats, kom Dallas omsider på bedre tanker. Som hans biskop glædede jeg mig over at se, at han gjorde så store fremskridt, at han fik lyst til at tage til templet med sin familie. Han forberedte sig, og familien satte en dato for, hvornår de ville tage til Herrens hus.

Ugen før den dag arbejdede Dallas ude på stavens velfærdsgård, hvor han læssede tyre op i lastbiler. En vred tyr nægtede at samarbejde, og for at beskytte sig sprang Dallas om bag et led. Men da tyren ramte leddet, svingede det rundt, og tyren maste Dallas mellem leddet og et hegn. Hans arm og adskillige ribben brækkede, og han blev slemt forslået.

Jeg besøgte Dallas samme aften. Han havde voldsomme smerter. Armen var lagt i gips, og hans ribben var bundet ind. Jeg foreslog, at de skulle udskyde tempelbesøget. Hans svar lød: »Biskop, jeg skal i templet på onsdag.«

Engen ventede at se Dallas i kirken om søndagen. Men han var der, og han udførte sin kaldelse som søndagsskolelærer. Det var pinefuldt for ham, men hans hengivenhed virkede inspirerende på wardets medlemmer.

Om onsdagen tog Dallas, Ginny, deres børn og mange slægtninge og

medlemmer af wardet til templet som planlagt. Med en søn på den ene side og en svigersøn på den anden gennemgik Dallas begavelsessessionen. Hver gang han bevægede sig, kunne wardets medlemmer næsten føle den smerte, som de mente, at Dallas måtte lide.

Da Ginny og Dallas var blevet beseglet til hinanden og til deres børn i beseglingsværelset, stillede wardets medlemmer sig op med fårer

i øjnene for at lykønske dem. Jeg skulle lige til at give Dallas et kram, men stoppede op og sagde: »Jeg vil jo ikke gøre dig fortræd.«

»Biskop,« svarede Dallas, »det gør slet ikke ondt. Jeg har ikke haft smerter hele dagen.«

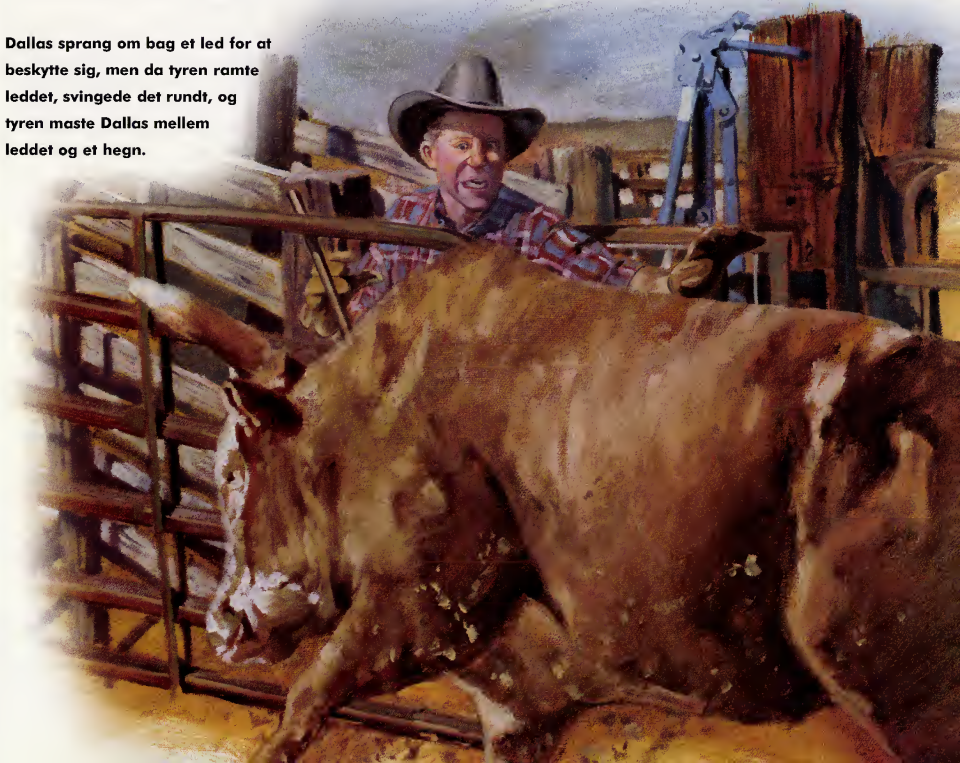
»Det så ellers smertefuldt ud,« sagde jeg.

»Det var svært at komme op og ned,« forklarede han, »men det har slet ikke gjort ondt.«

Da jeg forlod templet, blev jeg overvældet af alt det, som havde fundet sted. Hvor var jeg dog taknemlig for, at Dallas var blevet velsignet, fordi han gjorde en indsats for at tage til templet med sin familie. Den dag overværede vi ikke en cowboys styrke, men en åndelig kæmpes styrke. □

Allan L. Noble er medlem af Garden Lakes Ward i Maricopa Stav i Phoenix i Arizona.

Dallas sprang om bag et led for at beskytte sig, men da tyren ramte leddet, svingede det rundt, og tyren maste Dallas mellem leddet og et hegn.

Sådan anvender du *Liahona* for september 2001

FORSLAG TIL LEKTIONER OG SAMTALER

■ »Lev efter din overbevisning«, side 2: Læs præsident Gordon B. Hinckleys beretning om det nye medlem, som han traf på sin mission i England. Hvad er du villig til at give afkald på for dit vidnesbyrd om Kirken?

■ »Den jordiske kamp«, side 30: Hvad kan du gøre for at gøre din ånd stærk nok til at styre din krop?

■ »Og han har givet os nogle til at være apostle«, side 32: Apostle har en særlig åndelig gave. Hvad er det for en gave, og hvorfor er den så vigtig i Kirken i dag?

■ »Hvem er denne profet?« », *Lille Liahona*, side 2: Hvordan har det at lytte til profeten hjulpet dig til at vælge det rette?

EMNER I DETTE NUMMER

· Aktivering.....	42
· Apostle.....	32
· Besøglærereinder.....	25
· Bøn.....	L16
· Discipelværdighed.....	2, 42
· Eksempel.....	L5
· Familieaften.....	48
· Familieforhold.....	42
· Genoprettelsen.....	10, 18
· Helbredelse.....	25, 42, L11, L14
· Hjemmelærere.....	6
· Jesus Kristus.....	2, 32, L11, L14, L16
· Karakter.....	40
· Kirkens historie.....	10
· Kirkens organisation.....	32
· Lydighed.....	L6, L16
· Missionering.....	8, 42, L9
· Mod.....	2, 42
· Modgang.....	42
· Nye Testamente, Historier fra Det.....	L11, L14
· Primary.....	L6
· Profet.....	32, L2, L5, L6
· Sabbat.....	L2
· Selvbeherskelse.....	30, 40
· Skriftstudium.....	8, 26, 29
· Slægtshistorie.....	25
· Talenter.....	26
· Templer og tempeltjeneste.....	25, 42
· Tro.....	10, 42, L9
· Undervisning.....	48
· Åndelighed.....	30

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

EFTERLYSNING AF ARTIKLER

Hvad har generalkonferencen betydet for dig? Hvilket evangelisk princip har rørt dig og ansporet dig til at ændre dig? Send ideer, historier og oplevelser til General Conference, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vedlæg venligst fulde navn, adresse, telefonnummer samt ward og stav.

Joseph Smith og Levi Hancock, af Clark Kelley Price

Blandt Kirkens første medlemmer var Levi Hancock, som i 1835 blev ordineret til De Halvfjærds' Præsidium. Levi, der var udlært tømrer, var med til at bygge templer, tjente som missionær i Missouri og deltog i Zions Hær og mormonbataljonen. Han var en af profeten Joseph Smiths trofaste venner.

DANISH

4 02219 89110 1